

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.
Nr. 11, dd. 8 december 1983
V.u Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d,
3000 Leuven. Tel. 016/22 44 38.

EN VERDER...

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten),
150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun):
Te storten op rek. nr. KB 431-0079541-68
t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstr. 2d, Leu-
ven, met vermelding van 'Veto-abonne-
ment' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag om 17 uur
(open voor ieder) op 't Stuc, E. Van Even-
straat 2d, 1ste verdieping. Artikels binnen
op donderdag voor verschijning, adven-
tenties op vrijdag voor verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene
Studentenraad Leuven.

LEUVEN	Vrije Verenigingen	2
SOCIAAL	Beurzen	3
DOSSIER	Veto	4
KULTUUR	Geschiedschrijving	6
POLITIEK	Doorbraak	7
BERICHTJES		8

34 ploegen in wedstrijd Apolloon andermaal eerst

Het sportieve element kwam aan bod in de studentenmaraton, spektakel kon je zien in de kwistaxraces en nu is het de beurt aan de ekte massaspòrt: de 24 uren van VTK en Sportraad", aldus Chris Meulijzer, vrijgestelde van Sportraad.

Veto volgde voor u het gebeuren op de voet.

Om 19 uur geeft Walter Dillen het startschot. Zoals de traditie het wil worden de eerste ronden gelopen door profren. Dekaan Dumon van Sociale Wetenschappen hijgt uit in onze mikrofoon: "Ik heb één enkel rondje gelopen en dat is ver, héél ver. Ongetwijfeld zijn er die veel beter lopen dan ik want ik ben als laatste geëindigd. 't Was wel de eerste keer dat ik meeliep. Wat vooral plezant is, is niet alleen dat er veel volk is, maar vooral dat bijna iedereen loopt, zelfs diegenen die het niet kunnen, zoals ik."

De profren van toegepaste wetenschappen weten zich gesterkt door hun ervaring. Dekaan Snoeys (1'58"): "De deelnemers waren hard aan het lopen. Het was moeilijk op er bij te blijven, maar ik hoop dat er een goede tijd is uitgekomen. Ik loop hier dan ook als zo'n tien jaar rondjes voor VTK" en Van Deynze (2'16"): "Het viel beter mee dan voor twee jaar. Toen kon ik halfweg al niet meer voort. Maar nu ben ik langzamer begonnen en ik heb het goed volgehouden moet ik zeggen. Het komt erop aan reserve over te houden tot op het einde".

Hele drommen volk zijn naar de start gekomen, maar toch verkeren enkele ploegen al meteen in moeilijkheden. Zo bijvoorbeeld WINA en LERKEVELD. Volgens de sportverantwoordelijke van Wina komt de grote massa pas vanaf negen uur. Velen hebben immers les of oefeningen tot zeven uur en gaan dan eerst nog eten.

Al vrij vlug blijkt dat de flessenhals tussen podiumwagen en "akwarium" niet berekend is op de massa. De lopers moeten zich een weg banen door de stroom toeschouwers en door de samenscholing voor het scorebord. Van Deynze daarover: "Wat wel gevaarlijk is zijn die mensen die er dwars doorheen fietsen op die plaatsen waar de doorgang smal is" en Snoeys: "Het parkoers is gedeeltelijk vernieuwd, geloof ik. Op die manier kunt ge toch nog met droge voeten terugkeren. Maar in de buurt van de kraampjes zijn de mensen nogal entoesiast". Om hieraan een mouw te passen proberen Chris en ex-sportraadvoorzitter Frank een nadarafsluiting op te zetten. Toch zal een teveel aan volk op de loopstijte gedurende de hele wedstrijd hinderen. Lopers bij Plasma-Inn krijgen dan ook een scheidsrechtersfluitje in de mond gestopt waarmee zij toeschouwers van de baan fluiten. Spoedig blijkt echter dat zij meer energie verliezen door te blazen dan er tijd wordt gewonnen door de vrije piste.

20.00 uur. Voor de eerste keer wordt de tussenstandprocedure getest in reële situatie. In elke tent worden de formulieren met namen en tijden opgehaald door Roel van Nunen, sportraadvoorzitter en het hele zootje wordt door Peter Mostrey ingetikt op

de komputer. Luttele seconden later is de eerste tussenrangschikking bekend. Het programma werkt!!

De prijs van de meest originele loper gaat naar Eddy Troostens van Lerkeveld, de eerste Sint in de geschiedenis die een rondje liep op de 24 uren.

Door het regenvuur van de voorbije dagen ontaardt de drassige grond voor de tenten al gauw in een zuigende modderpoel. De ploeg Psychologie-Pedagogie-Crimen toont zich van haar creatieve zijde: voor en ook in de tent wordt een tapijt van sparraketten gelegd. Supporters en lopers staan min of meer droog in een heerlijk Kerstgeurtje.

Jacky is a star

Op de laatste plaats Ossenberg, Historia en Chemika. De strijd tussen de peda's barst nu pas goed los. Thomas Morus zakt naar de tweede plaats en de Salvatorianen krijgen hun eerste inzinking. Ze verhuizen van de 5^e naar de 16^e plaats. Lerkeveld daarentegen heeft na een relatief zwakke start het tegenoffensief ingezet.

Nieuwkomer Meccenas klimt pijlsnel van de 27^e naar de 18^e plaats — maar dat is dan ook voor het laatst. Vanaf nu is het voor hen zakken geblazen. Vooraan: Landbouw en Apolloon.

Intussen overhandigt Chris de prijs van de oudste deelnemende prof aan 'Jacky' Peeters van het departement Mechanika.

Kris: Professor, hoe oud wordt U eigenlijk?

Jacky: Awel mijnen besten, overmorgen 60 jaar.

Kris: En, hoeveel rondjes nog?

Jacky: Awel, nog eentje hier, en de rest op een ander, nieuw, minstens een heel dozijn.

Kris: Blijft u heel de nacht?

Jacky: Vanzelfsprekend.

Kris: Wat vindt U van de 24 uren?

Jacky: Fantastisch, maar ik richt mij vooral tot diegenen die thuis zijn en nu met hun lief in hun armen liggen. Dat vind ik een schande!

vervolg op p. 2

(foto Veto)
Steeds op de afspraak: Sinten alom op 6 december. Hier eentje bij Vandewiele in de Grote Aula.

Honderdtwintig studenten opgepakt Vreedzame blokkade Tarweschoof

De vrieslucht dringt door merg en been: het is koud op woensdagochtend 30 november. 150 mensen hebben een fluisterkampanje, georkestreerd door het studentenactiecomité Rakettenvergift, beantwoord en zitten voor de poorten van de NATO-kazerne Tarweschoof op hun luië kont. Deze kazerne herbergt een komputercentrum van waaruit de pijpleidingen van de NATO in België bestuurd worden.

De aktievoerders hebben beide poorten van de kazerne, die in de Naamse en de kleurige ingang in de Parkstraat, eigenhandig gesloten. Elke groep zet zich neer achter een spandook "geweldloos verzet tegen de raket". In de eerste plaats protest dus, tegen de plaatsing van de nieuwe kernraketten in West-Europa.

Veiligheid?

Het is 8.40 uur. De pamfletten die aan de schaarse voorbijgangers uitgedeeld worden wijzen op de waanzin van de wapeningswedloop en de prijs die

ervoor moet betaald worden. Op het altaar van het militarisme worden immers opgeofferd: besnoeiingen in de sociale zekerheid, inleveringen op de lonen, geraffineerder uitbuiting van de Derde Wereld. Een militaire "Veiligheid" waarvoor heel wat economische, sociale veiligheid moet worden ingeleverd...

Of meer bewapening ons meer veiligheid brengt — daarover hebben de aktievoerders de grootste twijfels. Zij wijzen o.m. op de twijfelachtige rol

die het militair-industrieel kompleks hier speelt:

"Er worden konstant nieuwe wapensystemen uitgedokterd die, om de nodige winsten op te leveren, een zo groot mogelijke verspreiding moeten kennen. De grote ondernemingen hebben er dan ook alle belang bij gezamenlijk de regering onder druk te zetten."

Eens te meer wordt gewezen op de enorme hoeveelheid wetenschappelijke research (een vierde, aldus Raket-

tenvergift!) die ten dienste staat van het militarisme. Men vindt het uiterst verdacht dat diverse professoren van onze eigen KU Leuven zich zo ver hebben geëngageerd in de FLAG — een Vlaams samenwerkingsverband tussen een aantal bedrijven dat nagenoeg alles met militaire projecten te maken heeft. "De militaristische wortel heeft zich reeds sterk in onze maatschappij ingeplant. Om verdere vertakkingen te voorkomen is het noodzakelijk dat de aarde rond de wurd niet verder bemest wordt": een duidelijke allusie op het militair-wetenschappelijk onderzoek dat aan de KU Leuven of op toeleveringsbedrijven voor militaire producenten (Raychem, Silvar Lisko) in het Leuvense.

Geweldloos

"We blokkeren dus niet de kazerne om de kazerne, maar de kazerne als symbool van het militarisme dat de wapeningswedloop in stand houdt." Een krachtige oproep naar alle geweldloze anti-militaristen om verdere akties op te zetten in het kader van een algehele burgerlijke ongehoorzaamheid besluit het pamflet.

Terug naar de aktie. Van binnenuit blijft alles stil. Na eksakt 15 minuten arriveert de eerste kombi stadspolitie. Even later twee volgepropte wagens

vervolg op p. 6

(foto Veto)
Het wat ludieke begin van een dagje in de kou staan tegen de raketten.

vervolg van p.1

Apolloon andermaal eerst

Vanaf 22.00 uur dempt Filip, de DJ het geluid van de muziek — uit angst voor klachten van nachtlawaai en bezoek van de politie. Geen vuiltje aan de lucht echter...

De uitslagen worden nu 'gespiegeld'. Apolloon nestelt zich op de eerste plaats. Definitief, zoals later blijkt. Apolloon was trouwens bijna te laat met de inschrijving voor de 24 uren. Of zoals preses Steven De Wit na afloop zie: "Wij zijn niet de snelsten om in te schrijven, maar blijkaar wel om te lopen..."

Vier ploegen tonen hun aflossings-stokken op het podium. Katecheka gebruikt een kruis en stelt daarbij: "Deze wedstrijd is voor ons een echte kruisweg. Maar het is tegelijkertijd een kruistocht tegen al de heidenen die niet met ons mee willen lopen. Met het kruis in de hand zullen wij hen bekeren!" Landbouw draaft met een schupje. Ze bekennen met blozende kaken: "Het is om onderweg patatten te zetten. Het zijn nu juist de goeie uurtjes". Psycho-Pedago-Crimen loopt met een vier meter lange plastic buis; ze moeten dan ook altijd met zijn twee zijn en eisen dat hun rondjes dubbel geteld worden...

Camillo Torres-Eoos loopt sinister met een knook. Het bot zou afkomstig

zijn van de pas geopereerde directeur. Die kon dan ook niet aanwezig zijn... Het kruis en het been krijgen de prijs van de jury...

De benen en de maag

24.00 uur en heet van de naald: het begint dat Luk Wröbbel van Industria een tijd maakte van 1'05". Vier sekonden beter dan het vorig ronde-rekord op naam van Hans Demeds in 1981... Alleen Fons Brijdenbach deed het nog beter op deze piste.

24.00 uur. Niet alleen lawaaijere supporters, zingende sportkotters en zwetende lopers kunnen hier terecht. Ook voor de lekkerbekken is dit een uitgelezen plaats. Warme soep bij VRG, drank en hotdogs aan de biertenten, koteletten en worst op de barbecue en varken aan het spit bij VTK. Borrels en pannekoeken worden door Apolloonleiders professioneel aan de man gebracht.

Urbi et Orbi

Scorpio werkt naar jaarlijkse traditie nauw mee. Om het uur worden tussenresultaten met commentaar door-gesend per telefoon. Van één tot zes is er overigens een verzoekprogramma speciaal voor deze sportmanifestatie.

VTK- en Scorpiomedewerker Dirk is de drijfveer achter dit opzet. "Bedoeling is om te zorgen voor een nachtige goede muziek. En om informatie door te spelen naar de student op zijn kot; bvb. de tussenresultaten. Ploegen die een inzinking voelen aankomen, kunnen via Scorpio een oproep voor lopers lanceren. Vooral de zogenaamde kleine kringen maakten hier in het verleden dicht gebruik van."

De routine doet zijn intrede. Een lange nacht kan beginnen. Verschillende ploegen hebben een regeling uitgedokterd waarmee zij hun leden aanmanen om op bepaalde uren te komen lopen. Vooral de tweede helft van de nacht en de ochtenduren blijken problematisch. De architecten hebben zo een urenlijst opgesteld voor de verschillende jaren. Eoos doet dit niet. "We zijn met zo weinig dat iedereen van ons dan verschillende uren zou moeten lopen. Gelukkig zitten we met Camillo Torres in één ploeg".

Koen De Vischer, koördinator van Katecheka, loopt telkens twee ronden na elkaar in zijn aerodynamisch pakje. "Er is minder volk per uur nodig. De eerste ronde is de aanloop, de tweede dient om uit te bollen."

Ploeg Ossenblok maakt zich weinig illudies. "Ossenblok, de enige ploeg zonder wachtlijst", heet het daar. Luk Snels, preses van deze 'lofploeg' doet merkwaardige uitspraken: "Persoonlijk zijn we met zijn drie of vier, alle, dat is nooit helemaal duidelijk geweest wie er nu eigenlijk lid is. Allee, we hebben een harde kern van... den Eddy, den Osse, de Snels en de Stef en

vervolg op p. 8

Fotowedstrijd Sport: laatste kans

Even herinneren aan een oud bericht: goed nieuws voor fotografen. Wie foto's heeft genomen op één van de drie massasportklassiekers van Sportraad—ASR heeft nu altijd de kans om mee te doen aan de fotowedstrijd die hierrond werd georganiseerd. Sportraad en de sponsoren van de Massasportklassiekers stellen trouwens enkele mooie prijzen ter beschikking: voor de beste amateur-fotografen zijn er sportantoffels, sporttassen, tijdschriftabonnementen, bioskoop-tickets... te winnen. Het is echt niet nodig om zeer spektakulaire foto's in te dienen, leuke en onverwachte tafereelen van leeggelopen maratonlopers of platgereden kwistaxen zijn ook mooie onderwerpen. Natuurlijk moeten de foto's wel rechtstreeks verband houden met één van de Massasportklassiekers. Om technische redenen zullen we ons wel moeten beperken tot zwart-wit foto's en zal er gezocht worden naar de beste foto voor elke manifestatie, dus één winnaar voor de marathon, één voor de kwistax en één voor de 24-urenloop.

Onze jury, bestaande uit mensen die reeds lang de kamera hanteren zal zo vlug mogelijk je foto's beoordelen.

Reglement

1. De wedstrijd wordt georganiseerd door de Sportraad—ASR.
2. De wedstrijd staat open voor alle studenten van de KU Leuven, uitgezonderd de studenten die in de jury zitting hebben.
3. De deelnemende foto's zijn ingedeeld in 3 groepen, één per mani-

tie. Elke groep is begiftigd met talrijke prijzen.

4. Iedere deelnemer kan verscheidene foto's insturen, doch men kan slechts één prijs winnen.
5. Enkel zwart-wit foto's worden toegelaten tot de wedstrijd.
6. De foto's moeten voldoen aan volgende afmetingen: 24 X 30 cm of 18 X 24 cm.
7. De foto's dienen opgeplakt te zijn op bijvoorbeeld dun wit karton. Op de achterkant moet duidelijk vermeld worden naam, adres, studiejahr en -richting en de manifestatie waar de foto genomen werd.
8. De werken dienen in een gesloten omslag met de vermelding "Sportraad—ASR fotowedstrijd" afgeleverd te worden op het Sportsekretariaat aan de Tervuursevest 101, 3030 Heverlee en dit ten laatste op 10 december 1983.
9. De organisatoren zullen de meeste zorg besteden aan de ingezonden werken, ze zijn echter niet verantwoordelijk voor toevallig verlies of eventuele beschadiging.
10. Alle deelnemende werken zullen worden tentoongesteld in de Inkomhal aan het Sportsekretariaat en dit op een nader te bepalen tijdstip.
11. De winnaars zullen schriftelijk op de hoogte gebracht worden van het feit dat hun werken bekroond zijn en worden dan ook verwacht op de prijsuitreiking om hun prijs in ontvangst te nemen.
12. De winnende foto's zullen, indien het technisch haalbaar is, gepubliceerd worden in Veto, het weekblad van de ASR.

Bijna eindeloos rondjes lopen: koude, vermoedheid en gebrek aan mankracht hier en daar konden het succes van de 24-uren niet kelderen. (foto Veto)

Deze 24-urenloop kwam tot stand met de medewerking van

STELLA ARTOIS
olivetti hoofdverdelers
J. VERHAEGEN PVBA

Medewerkers aan Veto 11

Relinde Baeten, Luk Baltussen, Peter Breughelmans, Gilles Cachet, Wouter Colson, Renaat Deblu, Damienne De Cock, Robert De Cort, Bart De Moor, Veerle De Moor, Hilde Devoghel, Noël Herteleer, Filip Huyzentruyt, Stef Janssens, Peter Mostrey, Jan Possemiers, Dirk Scheys, Jozef Vandermeulen, Kris Vanhaver, Dirk Vansintjan, Jan Vansteen, Koen Verboven.

Dit bericht geldt als enige kennisgeving Erkenning van vrije verenigingen 1983

De Financiële controlecommissie der vrije verenigingen (FKK) is een orgaan binnen de ASR dat instaat voor de betoelaging van activiteiten van studentenverenigingen. De erkenningsprocedure voor subsidiëring start jaarlijks rond deze periode, en de aanvaarde verenigingen kunnen dan gedurende het burgerlijk jaar 1984 beroep doen op subsidies vanuit de Algemene Studentenraad.

De gedachte die subsidiëring van vrije verenigingen verantwoordt is de volgende. Aan de universiteit bestaan een aantal studentenverenigingen die actief zijn op het gebied van de maatschappelijke bewustwording van de studenten.

Zij hebben dus een sociale en/of politieke werking. Uit de aard van de zaak zijn dit activiteiten die (praktisch) niets opleveren (in tegenstelling tot bv. culturele activiteiten, optredens, enz.) en desondanks kosten deze manifestaties toch het een en ander.

Om deze activiteiten te ondersteunen, wordt voorzien in subsidies. Dit betekent dat de vereniging die iets organiseert, zoveel mogelijk moet zijn rond te komen met eigen middelen, maar dat ter ondersteuning ervan een deel van de onkosten worden betoel-

laagd. Deze optie wordt weerspiegeld in het feit dat er 'plafonds' (d.i. maximaal-bedragen) aan de subsidiëring van specifieke activiteiten worden gesteld.

Om de verenigingen aan te zetten aan zo democratisch mogelijke prijzen te werken, worden voor subsidiëerbare activiteiten referenties gebruikt: zo worden bv. pamfletten gesubsidieerd aan de in de ASR geldende stenciltarieven.

Erkenning

Vrije verenigingen kunnen zich jaarlijks kandidaat stellen om voor subsidiëring in aanmerking te komen; ook verenigingen die het afgelopen jaar aanvaard (of 'erkend') werden, zijn hiertoe verplicht.

Om in aanmerking te komen voor subsidiëring door de ASR, moet een organisatie minstens aan volgende regels voldoen — en hier citeren we de officiële criteria:

1. 'De vereniging moet hoofdzakelijk uit studenten bestaan.'
2. 'Zij moet een actief karakter hebben, dus zelf initiatieven nemen.'
3. 'Zij moet naar buiten uit actief zijn, d.w.z. dat zowel leden als niet-leden toegang moeten hebben tot de meeste activiteiten.'
4. 'Zij mag niet het statuut hebben van een raad of een fakulteitskring.'

5. 'Zij moet als groep uitgebouwd zijn, d.w.z. dat zij beschikt over een permanent secretariaat of minstens een kontakadres.'

6. 'De vereniging moet tot doel hebben bij te dragen tot de maatschappelijke bewustwording van de studenten, met uitsluiting van louter culturele en sportverenigingen of gezelligheidsklubs.'

7. 'Een nieuwe vereniging kan slechts na één jaar werking als zodanig erkend worden.'

8. 'Deze erkenning geschiedt door het algemeen overkoepelend studentenor-gaan.'

Praktische gegevens

Een aanvraag tot erkenning wordt schriftelijk gedaan. Ze bevat een overzicht van de activiteiten door de vereniging georganiseerd in het voorbije academiejaar (i.e. 1982-1983); de aanvraag moet eveneens een financiële balans van inkomsten en uitgaven van het afgelopen academiejaar (of boekhoudkundig jaar) bevatten. Ook moet de kandidaat-vereniging zich schriftelijk kunnen verantwoorden dat ze voldoet aan elk der bovenstaande criteria. Deze schriftelijke procedure met haar onderdelen is verplicht.

De kandidaturen kunnen vanaf heden tot uiterlijk maandag 9 januari 1984 te 17.30 uur ingeleverd worden op het ASR-sekretariaat, E. Van Even-

straat 2d, 3000 Leuven (1^e verdieping van 't Stuc). Na deze datum wordt geen enkele aanvraag meer aanvaard.

Procedure

Het zijn de erkende verenigingen van 1983 die een advies geven over de al dan niet aanvaarding van de ingediende kandidaturen. Dit advies, dat gegeven wordt door de erkende verenigingen '83, is nuttig omdat hierdoor een grondige discussie en verantwoording kan opgemaakt worden.

Op de adviesvergadering van de FKK worden uiteraard alle kandidaat-verenigingen uitgenodigd om, waar nodig, bijkomende inlichtingen of verduidelijkingen te geven. De adviesvergadering FKK gaat door op donderdag 12 januari '84 om 10 uur in 't Stuc. Indien men dan niet zou rond geraken, wordt er verder gegaan op donderdag 19 januari, om 20 uur in 't Stuc.

De uiteindelijke erkenning gebeurt door de ASR-stuurgroep als algemeen overkoepelend studentenor-gaan. Zij is niet gebonden door het advies van de FKK. Een door het FKK niet erkende kandidaat-vereniging kan bij monde van een afgevaardigde op de ASR-stuurgroep beroep aantekenen tegen dit advies. Deze stuurgroep gaat door op vrijdag 3 februari '84 om 20 uur in 't Stuc. Tegen de beslissingen die daar vallen is geen beroep mogelijk. Na de

definitieve beslissing worden alle kandidaat-verenigingen schriftelijk op de hoogte gesteld van de uitslag.

Goed om weten

Na erkenning zijn activiteiten subsidiëerbaar vanaf 1 januari tot en met 31 december 1984. Het toekennen van de toelagen gebeurt op een maandelijkse vergadering van de FKK, waarop telkens de aanvragen voor activiteiten van de vorige maand besproken worden. Konkreet betekent dit dat er in februari '84 een FKK doorgaat over de subsidie-aanvragen betreffende manifestaties van januari '84. Vermits de beslissing van de ASR-stuurgroep eerst begin februari wordt genomen, doen alle kandidaat-verenigingen er goed aan alle stukken m.b.t. activiteiten in januari '84, die in aanmerking komen voor subsidiëring, bij te houden.

Welke activiteiten of onderdelen ervan, subsidiëerbaar zijn en onder welke voorwaarden, staat te lezen in een document, dat afgehaald kan worden op het ASR-sekretariaat.

Over de erkenningsprocedure wordt in geen geval correspondentie gevoerd met de ASR daar alle nodige informatie in dit bericht is opgesomd.

Luc Baltussen
Sekretaris ASR

De nieuwe beurzen van minister Lenssens

Almaprijzen stijgen, studiebeurzen niet

Gebruikte afkortingen:

GmV: Grens van Minvermogenheid
GMV: Grens van Meervermogenheid
NBI: Netto Belastbaar Inkomen
PTL: Personen ten laste
SVM: Socio-vitaal-minimum

Al zal de prijs van de dagschotsen in de almanaf januari waarschijnlijk slechts met 2 fr. stijgen, het principe van de kosten van het studeren en al wat erbij hoort steeds meer ten laste van de studenten te leggen blijft verkeerd. Meer en meer bekijkt de universiteit de alma als een bedrijf gelijk een ander, en wordt er vergeten dat ook de alma een deel is van de sociale sektor, welke als voornaamste doelstelling heeft de studiekosten laag te houden.

Meer nog: enkele ekstra inspanningen op het vlak van de sociale sektor, al was het maar door de prijzen in de alma niet op te slaan, zouden zeker niet misstaan nu de studiebeurzen nog een zwaardere klap hebben gekregen dan de niet-indexering die ze al jaren kennen.

Wat er nu juist aan het studiebeurzenstelsel veranderd is, hoe het vroeger was en hoe het nu is, wordt in dit artikel belicht. Laat ons, terwijl al de uitgaven stijgen, ook even de schijnwerper richten op het inkomen van de student.

Het vroegere studiebeurzenstelsel werd sinds 1954 toegepast tot vorig academiejaar. De doelstelling was mooi: door een financiële tussenkomst kinderen uit minderbevoegde bevolkingscategorieën meer kansen geven om hoger onderwijs te volgen. In de praktijk is men er echter nooit in geslaagd zoveel arbeiderskinderen aan de unief te krijgen als er nodig zouden zijn om dezelfde verhouding te hebben als er arbeiders in de maatschappij zijn. Meer nog: de laatste jaren gaat het aantal arbeiderskinderen aan de unief in een versneld tempo achteruit! Dat er dus iets mis is wordt meestal niet ontkend. Wel komen er meningsverschillen naar boven wanneer men de vraag stelt hoe dit komt, en zeker als men het heeft over de consequenties die daaruit moeten volgen.

Daarom begon o.a. een drietal jaar geleden een nationale werkgroep voor studietoelagen aan een kritische analyse van het toen geldende beurzenstelsel. Wat bleek?

Voor eerst is het totale bedrag dat jaarlijks voor studiebeurzen wordt uitgekeerd 20 jaar geleden arbitrair vastgesteld, en werd het gedurende die 20 jaar slechts af en toe geïndekeerd. Het is dan ook niet zo verwonderlijk dat het uiteindelijk bedrag dat je dan als studiebeurzen kreeg nergens op gebaseerd was en zeker niet op de kostprijs van één jaar studeren.

De tweede kritiek betreft het verdelingsstelsel. Men vertrekt van een (terug arbitrair) inkomensbedrag waarboven je verondersteld wordt geen studiebeurzen nodig te hebben (zie fig. 1). Voor 1983 zou dit 739.372 fr. zijn geweest, voor een gezin met 4 personen ten laste.

Naarmate het gezinsinkomen nu 20, 30, 40, 60, 80% of meer van deze grens van meervermogenheid afwijkt krijg je een grotere beurs. Minvermogen is hier dus eenvoudig diegene die niet meervermogen is. Het schuifstelsel brengt bovendien met zich mee dat een verschil in het jaarincome van 100 fr. een verschil in beurs kan betekenen van 10.000 fr.

Dit totale gebrek aan logica leidde er o.a. toe dat er elk jaar slechts 10% maximumbeurzen werden uitgekeerd, terwijl 60% van de beursstudenten niet eens beschikken over het socio-vitaal-minimum. In 1981 was dit 551.514 fr. per jaar, voor een gezin met 4 personen ten laste. Dit is het wetenschappelijk vastgestelde bedrag wat zo'n typegezin nodig heeft om te voorzien in de meest essentiële behoeften zoals voeding, kleding, huisvesting, enz. Dit weerlegt wel zeer duidelijk het vrij dogmatisch argument alsdat alle studiebeurzen naar rijkeluis kinderen zouden gaan! Mensen die niet eens beschikken over het socio-vitaal-minimum, worden dus verondersteld van zelf voor een groot stuk hun studies te betalen. Met welk geld ze dat moeten doen wordt er niet bijgezegd.

Aan sommige fouten van dit oude stelsel zal Bosmans, met de werkgroep studietoelagen, nu proberen een mouw te passen.

Het systeem Bosmans

Laat ons voor de duidelijkheid nog even stellen dat het systeem Bosmans nooit is uitgevoerd. Toch halen we het hier terug aan omdat het huidige systeem Lenssens zich meer beroept op het systeem Bosmans dan op het oude beurzenstelsel. Wil men Lenssens begrijpen, dan moet men eerst Bosmans begrijpen.

Daar gaan we dan. Bosmans vertrekt met te zeggen dat de staats-toelagen moeten gaan naar wie het echt nodig heeft. Voor hem zijn dat allen die niet beschikken over het socio-vitaal-minimum evenals gezinnen die door het feit dat er een kind studeert onder het socio-vitaal-minimum zouden terecht komen.

Praktisch betekent dit dan dat iedereen die niet beschikt over het socio-vitaal-minimum recht heeft op een maximumbeurs, gelijk aan de meerkost van het studeren (73.000 fr.: dit is het bedrag dat een studeerend kind meer kost dan een kind dat niet studeert en ook te laste is.)

M.a.w. in dit systeem valt de grens van minvermogenheid (GmV) samen met het socio-vitaal-minimum. Wie tussen de meer- en minvermogenheidsgrens valt krijgt een beurs die hem toelaat om net boven het socio-vitaal-minimum te blijven (zie fig. 2).

Daarnaast hield het systeem nog in dat de zgn. dubbelstelling van het oude systeem wordt afgeschaft. Wanneer in een gezin meerdere kinderen in het hoger onderwijs studeren, dan telden deze in het oude stelsel dubbel ten opzichte van elkaar. Zijn er bv. 2 kinderen aan de unief, dan telt voor de aanvraag van de eerste, de tweede voor twee personen ten laste en omgekeerd. Elke student telt dus voor twee, behalve de aanvrager zelf.

Nu is dit tamelijk eenvoudig systeem wel niet zo mooi als het eruit ziet. Twee jaar geleden bracht o.a. sociale raad dan ook volgende kritieken aan op het voorstel Bosmans.

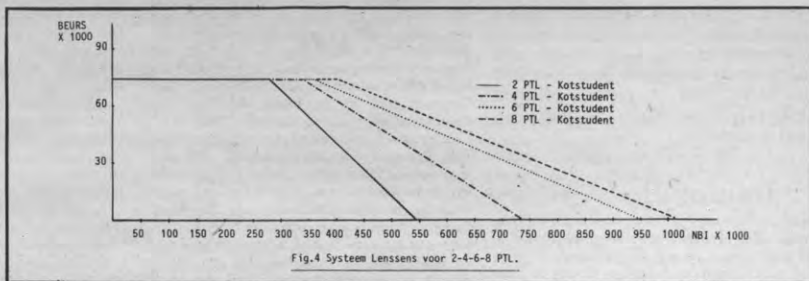

Fig. 4 System Lenssens voor 2-4-6-8 PTL.

Voor eerst is het in dit voorstel om het even hoeveel lager je inkomen beneden het socio-vitaal-minimum ligt, de maximumbeurs is vanaf het socio-vitaal-minimum voor iedereen gelijk (iemand met een jaarincome van 50.000 en iemand met een jaarincome van 400.000 fr. krijgen beiden een beurs van 73.000 fr.)

Verder is het misschien voor Bosmans logisch, maar niet voor ons, dat wanneer je een beurs krijgt het gezinsinkomen altijd wordt teruggebracht op het socio-vitaal-minimum. Dit komt omdat Bosmans bij het bepalen van de meerkost van het studeren 'vergeet' dat iemand die niet studeert altijd een inkomen heeft, dus ofwel gaat werken, ofwel gaat stampelen. Iemand die studeert doet dus aan inkomensderving. Weliswaar verdient hij na zijn opleiding vaak meer dan iemand anders, doch het lijkt ons eerder fout om bij het ontwerpen van een studiebeurzenstelsel uit te gaan van dikwijls niet zo mooie ongelijkheden in de maatschappij. Een goed beurzenstelsel zou met deze inkomensderving rekening moeten houden. Pas dan zal het financiële geen hinderpaal zijn om te gaan studeren.

Daarbij komt nog dat als men in deze maatschappij studeren dan toch zo belangrijk vindt, men ook de politieke wil moet opbrengen om er voldoende geld voor vrij te maken en dit is meer dan er voor te zorgen dat er

geven, maar: ongeveer de helft van de beursstudenten die niet over het socio-vitaal-minimum beschikken zullen nog steeds geen maximumbeurs krijgen!

Daarbij komt nog dat deze verbetering vooral ten koste gaat van studenten die rond en net boven het socio-vitaal-minimum zitten. 13.000 studenten zullen hierdoor hun beurs zien verlagen, en het is nu juist voor deze mensen dat het beurzenstelsel vroeger enigszins toereikend was! Door deze nieuwe regeling zullen ook deze voortaan uit de boot vallen. Ze zullen het waarschijnlijk wel niet zo grappig vinden dat ze door te gaan studeren niet meer op een normale manier kunnen leven.

Het feit dat de grens van meervermogenheid (het inkomensbedrag waarboven je geen beurs meer krijgt) bij Lenssens niet verlaagt t.o.v. het vroegere stelsel (voor gezinnen met minder dan 5 personen ten laste zelfs iets verhoogt), zal hier weinig aan veranderen. De beurzen die aan studenten die in de buurt van deze grens zitten worden uitgekeerd zijn zo laag dat je er nog met moeite je postzegel kan van betalen om de aanvraag te doen.

Verder schakelt Lenssens de beurzen voor universitaire en niet-universitaire hogeschoolstudenten gelijk, wat een goede zaak is aangezien ook de kostprijs ongeveer gelijk is. Ook eerstejaars en hogere jaars krijgen daarom vanaf dit jaar een gelijke beurs.

Maar: zo mooi is dit nu ook weer niet als je ziet dat die gelijke maximumbeurzen nog altijd slechts 73.000 fr. bedragen. Een bedrag dat al 5 jaar niet meer geïndekeerd is, en dat ook niet toereikend is om de totale studiekosten van 156.000 fr. te dekken...

Ondertussen zal het je nu ook wel duidelijk zijn dat alle kritieken die hierboven werden geformuleerd bij het stelsel Bosmans, even goed, en zelfs nog sterker gelden voor het systeem Lenssens: Bosmans redeneerde in termen van staat van behoeften, in plaats van demokratisering. Lenssens doet zelfs dat niet meer! Wat heeft 60% van het socio-vitaal-minimum nog met het socio-vitaal-minimum te maken?!

niemand onder het socio-vitaal-minimum valt! Bosmans konstrueert dus in feite een staat van behoeften in plaats van aan demokratisering te doen, wat toch de bedoeling moet zijn van het beurzenstelsel.

Dezelfde argumenten gaan ook op voor de 6.000 studenten die door de toepassing van het stelsel Bosmans hun beurs zouden verliezen. Dit zijn alles behalve hoge inkomens. Wanneer men zegt dat het oude stelsel vooral voor die groep heeft gewerkt, wil dit nog niet zeggen dat het daar niet mócht werken!

Tenslotte heeft het nationaal aktiekomitee ook reeds lang voorspeld dat het systeem Bosmans, alhoewel nooit als dusdanig doorgevoerd, toch zou gebruikt worden. Maar dan met kleinere getaltes. Alhoewel onze bol niet van kristal is, maar van simpel brilleglas, is deze voorspelling toch uitgekomen...

Het huidige systeem Lenssens

In plaats van als grens van minvermogenheid het socio-vitaal-minimum te nemen — zoals bij Bosmans — neemt minister Lenssens als grens van minvermogenheid 60% van het socio-vitaal-minimum. Pas vanaf inkomens die lager liggen dan dit bedrag begint men nu maximumbeurzen uit te keren. Weliswaar kan men hierdoor ongeveer 6.000 maximumbeurzen meer uitkeren dan met het oude stelsel, en 20.000 studenten een hogere toelage

sen gaat het!). De gewone beurzen daarentegen zijn nu al drastisch teruggeschroefd wat zoveel betekent als dat het systeem Lenssens niets anders is dan het op termijn afschaffen van elke redelijke studiebeurs!

Enkele foutjes

Ook zitten er in de tekst van het besluit nog enkele foutjes, die volgens Lenssens niet zo bedoeld waren, maar waar ondertussen nog altijd niets is aan gebeurd om de negatieve invloeden ongedaan te maken. Dit gaat over het volgende:

— *veranderingen in gezinsituatie in 1981 kunnen niet in aanmerking worden genomen (verlies van werk, overlijden op het einde van '81 b.v.).* Gebeuren deze in '82, dan worden ze wel in aanmerking genomen, wat normaal is overigens. M.a.w. zit je reeds 1 jaar met weinig geld, dan wordt daar rekening mee gehouden. Zit je 2 jaar met weinig geld, dan niet. — *zelfstandige studenten (evenals gehuwden) die in de universiteitsstad gedomicileerd zijn, worden niet beschouwd als koststudenten, maar als thuisstudenten en krijgen hierdoor in vele gevallen tot 30.000 fr. minder.* Alsof deze mensen geen huur moeten betalen!

— *wie werk of stempelt en beslist van terug te gaan studeren mag geen vrijwillig ontslag nemen vs. stoppen met stampelen, maar moet ontslagen resp. uitgesloten worden, wil men rekening houden met zijn huidige financiële toestand, en niet met die van 1981.* Wie weet dat ontslagen worden de kansen op werk vinden aanzienlijk verkleint, zal zich wel 2 keer bedenken vooraleer terug te gaan studeren.

Al doet het gerucht de ronde dat minister Lenssens, om een politiek rel te vermijden, een drietal weken geleden naar de nationale dienst voor studietoelagen een nota gestuurd heeft die deze foutjes ongedaan moet maken, vinden wij toch dat deze foutjes ondertussen onherstelbare schade hebben aangericht. Gehuwde en zelfstandige studenten die zagen dat ze dit jaar 30.000 fr. minder gingen hebben dan vroeger, zijn in sommige gevallen voor een muur geplaatst geweest en hebben

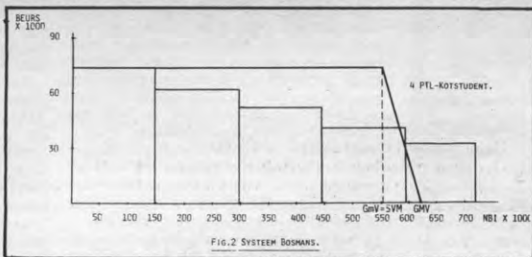

Fig. 2 SYSTEM BOSMANS.

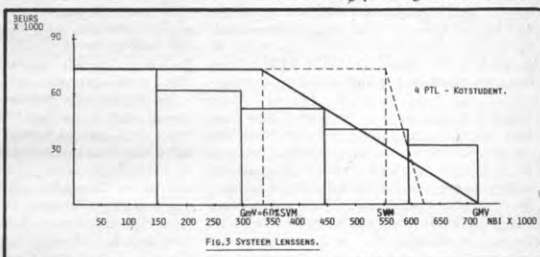

Fig. 3 SYSTEM LENSSENS.

Nog eens daarbij komt dat door de invoering van K.B. nr. 29 vanaf 1983 de fiscale abtatemten op vervangingsinkomens (werkloosheid, pensioen,...) gewoon wordt afgeschaft, wat tot gevolg heeft dat het belastbaar inkomen van deze mensen kunstmatig wordt verhoogd. Om de beursbedragen van 1985-'86 te bepalen zal men dan het inkomensjaar van 2 jaar daarvoor moeten in aanmerking nemen (wat de regel is), en doordat het inkomen van mensen met een vervangingsinkomen in '83 kunstmatig (voor de belastingen niet in werkelijkheid) is toegenomen, zouden deze wel eens een véél kleinere beurs kunnen krijgen!

Uiteindelijk zullen er dan nog zeer weinig maximumbeurzen worden uitbetaald worden (want over deze men-

zich niet meer laten inschrijven.

Eén foutje is bij ons weten echter nog altijd niet ongedaan gemaakt: de kinderen van renteniers hebben nog altijd recht op een maximumbeurs. Renteniers betalen immers roerende voorheffing i.p.v. belastingen op het inkomen. En het is op deze 0 fr. belastbaar inkomen dat nu hun studiebeurs wordt berekend!

Als men dan toch wil herverdelen, waarom dan dit niet eerst aanpakken? Men gaat ons toch niet laten geloven dat het met deze mensen in het achterhoofd was, dat men bestelde van 6.000 maximumbeurzen méér uit te keren?

N.H.

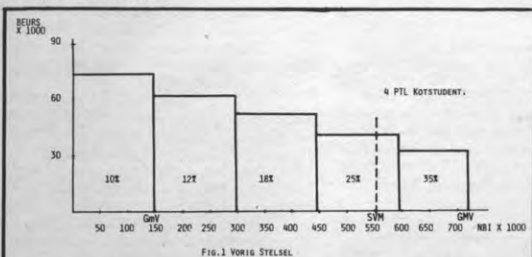

Fig. 3 VORIG STELSEL

Waarvoor dient Veto? Dat lijkt de vraag te zijn waaromheen alles draait. Het konflikt met de redacteuren is in ieder geval met het stellen van doelstellingen voor Veto begonnen. Ook de lezers reageren in de eerste plaats op wat zij begrepen hebben als nieuwe doelstellingen. Als de ASR zich dus, na twee weken overleg, toch verplicht ziet haar visie op de feiten te laten zien, dan kan die visie best aanknopen bij de nota die op 18 november op de ASR-stuurgroep werd gestemd.

1. Informatie

In de allereerste formulering wordt daar reeds de "informatie" centraal gezet. Niet informatie in het wilde weg, maar wel die informatie die in de organisatie algemeen bekend is en aan de basis ligt van haar werking. Die informatie die de lezer nodig heeft om iets te begrijpen van de bedoelingen en de werking van de organisatie. Lezer De Ceuster heeft het dan ook niet goed begrepen als hij denkt dat de ASR de lezer dom wil houden. De ASR wil juist dat de lezer weet hoe vaak de academische zijde zich niet stoort aan het examenreglement, omdat het precies hieraan is dat de ASR werkt. Informatie over dure cursussen is belangrijk omdat het verduidelijkt waarom de ASR daar iets aan probeert te doen.

Die informatie, die voor de ASR belangrijk is, is uiteraard vaak kritisch, omdat ze moet laten zien tegenover welke (mis)toestanden de werking van de ASR zich eigenlijk opstelt. Tegelijk toont deze informatie de noodzaak van een bepaalde werking aan. Op die manier wordt (korrekte) informatie zelf politieke actie: de informatie ondersteunt de werking zelf. De tegenstelling die de 45 lezers (*) zien tussen informatie en politieke actie schrijven we dan ook op rekening van hun informatiebron.

Ook door de tegenstelling die lezer De Ceuster (*) en de 45 lezers (*) bespreken tussen een blad dat aandacht besteedt aan "studentenleven" en een blad met plaats voor algemene maatschappelijke onderwerpen, voelen we ons

niet geveerd. Het is wel zo dat de algemeen maatschappelijke berichtgeving geen problematische rubriek was in het verleden, zodat de kritiek en de aandacht van de ASR zich daarop niet speciaal richt. Een ASR-voorstel afgelopen vrijdag noemde de algemeen maatschappelijke rubriek 'bijkomstig' omdat normaal gesproken alle redacteuren zich daarvoor interesseren, en er niet iemand speciaal belast mee moet worden. Het spreekt vanzelf dat de blik van een studentenorganisatie (en haar blad) verder moet reiken dan de muren van de universiteit. Dat is dan ook helemaal niet het probleem waarvoor het konflikt draait.

Uiteraard is ook informatie over de werking van de organisatie zelf belangrijk. Dit sluit trouwens dicht aan bij het vorige. Schrijven over bv. de problemen met de verdeling van sportreizen en schrijven over wat Sportraad daaraan tracht te doen, ligt dicht bij elkaar. De eis tot zelfverantwoording komt overigens van het publiek zelf. De 45 lezers vinden wel (*) dat ze genoeg over de werking van de ASR weten, maar de ASR ondervindt ieder jaar opnieuw dat nieuwe studenten in haar rangen er anders over denken. Ook lezeres Delhaye (*) heeft er nog niet veel van gemerkt. In ieder geval: de ASR zelf herkende zich toch niet erg in haar blad.

Van wie?

Omdat informatie belangrijk is om zich een mening te kunnen vormen, daarom is persvrijheid een grondbeginsel van ons recht. De ASR eist die persvrijheid in haar blad voor zich op. Zij wenst in haar blad de informatie te verstrekken die zij relevant acht. De persvrijheid wordt verdedigd tegenover academische en nationale overheden, maar ook tegenover individuele medewerkers. Lezer De Ceuster eist een vrij, onafhankelijk en relevant schrijfsysteem (*). Wij zijn het daarmee volkomen eens. De vraag die gesteld moet worden is: aan wie komt die vrijheid toe? Aan de grote groep mensen die zich in het kader van een organisatie toelagen op het aanpakken van problemen die zij allen ernstig vinden, of aan de individuele redakteur die denkt het beter te weten? En dat is inderdaad waar het konflikt met de oude redactie om draait: nl. om de competentie van de vroegere redacteuren om

met kennis van zaken die info te verstrekken die voor een grote groep mensen in de organisatie relevant is. Volgens ons komt de persvrijheid toe aan de organisatie die het blad uitgeeft: de studenten roepen de ASR, en niet de individuele redakteur, ter verantwoording voor haar werking. Daarom is het belangrijk te benadrukken dat Veto het blad is van de ASR (en niet alleen, of zelfs niet in de eerste plaats over de ASR). Het is de ASR die als organisatie beslist dat bepaalde informatie bij alle studenten terecht moet komen. Dat Veto gratis is, en dat het op een oplage van 8000 exemplaren gaat, heeft niets te maken met de inhoudelijke of technische kwaliteiten van het blad, zoals de 45 lezers (*) en lezer Verbanck vorige week suggereren, maar alles met het politieke belang dat de ASR hecht aan een goed informatiekanaal.

Vanuit diverse hoeken werd geopperd in de Veto een aantal bladzijden te reserveren als "ASR-rubriek" (bv. (*)). Maar daarmee omzette men het probleem. Het zou toch al te gek zijn dat een organisatie in haar eigen blad een hoekje krijgt... van wie eigenlijk? Men moet het soort informatie dat voor de ASR relevant is, ook niet te nauw zien. Er wordt echt niet mee bedoeld dat in elk artikel over ASR moet worden gesproken. Bovendien zou de ASR-rubriek de discussie maar verschuiven voor twee of drie jaar. Waarom zou de redactie van die rubriek dan immers niet opkomen voor autonomie?

Als lezers gaan schrijven over "de machts-greep van ASR in Veto" (De Ceuster), of over het konflikt tussen Veto en de ASR, dan blijkt daaruit duidelijk dat Veto al lang niet meer het blad is van de ASR. Integendeel, de ASR zelf blijft een te meer achter als "die duistere onbekende". Terwijl de Veto, als haar spreekbuis, precies de bedoeling heeft die duistere organisatie open te breken (en niet omgekeerd, zoals bij lezeres Leemans (*)).

Waarom zou zoiets 'pravidiaans' (De Ceuster) genoemd moeten worden? Wat zou een organisatie als Amnesty International zijn zonder een blad als "Wordt Vervolg"? De redactie van dat blad stelt zich nochtans ook niet op als waakhond over de democratie in A.I. Is "Wordt Vervolg" daarom pravidiaans? Ons lijkt de democratie beter gediend door een degelijke

Dossier

Na drie weken beroert de Veto-diskussie nog onderwerp van formele en informele vergaderingen. Vooral uit de reacties van het publiek blijkt de korrekte is doorgelopen. Dat kon ook niet, want redakteurs aanvankelijk niet via de media (zoa konflik betrokken is geraakt, kan de ASR niet a wat van de ASR-bekennissen duidelijk zijn de indices in de redactionele tekst verwijzen lezersbrieven.

inhoudelijke berichtgeving dan door een eigenzinnige en abstracte benadering van het fenomeen 'demokratie' in de ASR. (En dit sluit aan bij de basisidee van lezeres Delhaye: nl. concrete demonstratie i.p.v. abstracte preekstol.) Dit is nochtans wat de vroegere redacteuren verdedigden als "het geweten van de ASR" (cf. ook lezeres Leemans (*)). Daarmee ontkenen we niet dat zoets er moet zijn, maar wel dat het de taak van Veto is.

2. Geweten van de ASR

Het is natuurlijk gemakkelijk gezegd dat Veto in de eerste plaats de stem van de ASR moet zijn en niet haar geweten. In de formulering van Frank Uytendaele ("tuw primaire eierlijkheid gaat uit naar uw organisatie en niet naar uw lezerspubliek") geeft dit bijna vanzelfsprekend antwoord tot misverstand. De lezer moet bijna de konklusie trekken dat de ASR ten eerste niet maalt om korrekte informatie (hopelijk heeft het bovenstaande dat misverstan weggenomen) en ten tweede een duister bedoening blijft, waar de student niet teveel vat op mag hebben. De meeste reacties gaan dan ook uit van een bezorgdheid omtrent het open karakter van de ASR.

LEZERSBRIEVEN

Vetokritiek (2)

Vetokritiek (3)

Door een misverstand binnen de redactie, werd uit de lezersbrief van Jan Verbanck (Veto 10) de passus "ex-vrijgestelde van de Algemene Studentenraad zijnde (Veto-redaktiesekretaris 1982-'83)." geschrapt na "Daar wil ik wel enkele bedenkingen bij kwijt." Bij nader toezien bleek de schrapping niet de bedoeling te zijn.

Vetokritiek (1)

Mijne heren, en naar ik merk ook dames (hoe bestaat het, dames?),

Vol verontwaardiging kruip ik in mijn pen om mijn gal te spuwen over U. Na het op de hoogte gesteld zijn (geworden geweest) door de oude Veto-redactie over de machtsgreep van ASR, heb ik vol angst uitgekeken naar wat voor een 'pravidiaans' (mocht dit nederlands zijn) blad de argelose student nu weer toegestopt wordt.

In het editoriaal lezen we dat ASR (laten we de nieuwe redactie zo noemen) het niet zo begrepen heeft op journalistiek, en hier werd mijn maat voor het eerst ongesteld, want ofschoon u beweert niets tegen journalistiek in te hebben, lijkt het mij toch dat u het begrip journalistiek een nieuwe inhoud gegeven hebt, zodat u met de glimlach op het gelaat meken dat dat u niets tegen journalistiek hebt. Maar wat is journalistiek?

Wat journalistiek zou moeten zijn, is naar mijn bescheiden mening op de eerste plaats een vrij, onafhankelijk relevant schrijfsysteem (*) dat niet zomaar papier vuil maakt maar wel een poging doet een waarheid dichtbij te brengen die niet de pretentie heeft volledig te zijn, maar wel de pretentie heeft aan bepaalde kwaliteitsnormen te houden. Maar zoals gezegd, is dat mijn bescheiden opvatting en ik ben mij ervan bewust dat ze nogal eigenzinnig is. Alleen kan ik niet begrijpen dat er plots uitgebreide reportages gemaakt worden over kwistak-racen (*); mij ontgaat namelijk de relevantie van zo'n reportage, waarbij niet wil gezegd zijn dat daarvoor niets zou mogen verschijnen. Ook bij het op het eerste zicht toezienwaardige initiatief rond de betere informatie i.v.m. de kringen, een voetnoot. De vraag is namelijk of er vooreerst in de oude Veto niet genoeg bericht werd over de kringen. Mijn antwoord is toch wel, mijne heren (*), of vinden de heren dat vanaf nu van alle ingerichte fuiven, recensies, verslagen en reportages gemaakt moeten worden. Ik meen dat ook hier de relevantie van een gebeuren de prioriteit mag wegdragen, als er niets gebeurt in de kringen moet je niet plots doen alsof, daar heeft niemand wat aan.

Maar er is meer. Want bij het open slaan van uw Veto, merk ik dat de kolommen uit uw paginas

verdwenen zijn, en daar slaat de daver mij werkelijk rond de maag, want u schijnt het niet alleen niet op journalistiek begrepen te hebben, maar ook literatuur mag niet meer. Want als de kwaliteit van de ex-Veto op niets rustte was het wel op de hoogstaande en door schrijver dezes ten zeerste gewaardeerde koloms. Het lijkt mij dat de ASR-redactie niet opgezet was met hoogstaande journalistiek met literaire inslag en het dunkt mij dat zij liever het volk dom houden dan het pareltjes van schrijverskunst voor te schotelen (*), zodat er in het valse Leuven toch iets van kleur verschijnt.

Maar bleef het daar nog maar bij, denk je echter verder door dan kan men zich vragen stellen bij de bedoelingen van ASR en hier wordt het gevaarlijk, want hier kent ASR zijn eigen doodvonnis. Ik verklaar mij nader: ik dacht altijd dat ASR een sociale bewustwording voorstond en dat in het kader van die bewustmaking de unif niet moest beschouwd worden als een gegeven op zich maar als een gebeuren geënt in het globale sociale gebeuren, en dit is wel zo, maar dan lezen we plots in het editoriaal dat Veto zich dus toch niet mag bezighouden met het sociale gebeuren, maar zich moet toelagen op het studentenleven (*). Zou de universiteit dan toch buiten de maatschappij staan, of volg ik de dialektische sprongen slecht?

Nu of ik mijn pen in vitriool en zet mijn slotofensief in. Ex-Veto bracht ons waarheidsjans want de Waarheid kenden zij niet en bestond zelfs niet, maar gelukkig was ASR er nog en bedankte Veto voor zijn diensten, bemande Veto met een ASR-redactie die wel de Waarheid in pacht heeft (*). Vanaf nu wordt in het kader van de sociale bewustmaking de student domgehouden door het inlepen van de gekuiste en dus enige Waarheid die ASR voorzegt en de ASR-redactie met enige stemverheffing luideklak uit te brengen in de Veto-kolommen. Laat de student zich verheugen, vanaf nu hoeft nadenken niet meer, ASR denkt voor u.

Als ASR demokratisering van het onderwijs voorstaat bedoelen zij daar blijkbaar mee nivelleren van het onderwijs: zij die nadenken worden uitgerangereerd ten voordele van de domme massa; maar zo heb ik het niet begrepen, demokratisering van het onderwijs is iedereen een kans geven, maar laat wel de kwaliteit zegesvieren en niet de kwantiteit, want daar heeft niemand wat aan. Het is niet de schrijver die naar het publiek moet gaan, maar het publiek gaat naar de schrijver.

En als ASR meent dat het paternalisme weer in is en dat de student te dom is om er een eigen mening op te houden, en als dat dat het 'lichtende Pad' is, wel mijne heren, dan hoeft het voor mij niet meer, ik dank u.
Koen De Ceuster

Geachte redactie,

Met deze lezersbrief willen wij reageren op jullie optreden t.o.v. de ex-redactie van VETO, in de hoop dat jullie open en tolerant genoeg zijn om kritiek op jullie beleid te aanvaarden.

Voor zover het mogelijk is om als buitenstaander een zicht te krijgen op het konflikt tussen Veto en de Algemene Studentenraad, kunnen we u een en ander opmaken dat de ex-redactie om zo te zeggen tot ontslag gedwongen werd (doordat een voor hen zo goed als onleesbare situatie gereëerd werd) op grond van hun "journalistische pretenities" en het feit dat Veto een politiek aktiemiddel voor de ASR zou moeten worden i.p.v. een journalistiek informaatieblad (*). Hoewel Veto weliswaar gefinancierd wordt door de ASR, is en blijft het een blad voor studenten, waarin wij — als lezerspubliek — het recht hebben onze mening te uiten en onze bedenkingen te maken over jullie beslissing.

Ten eerste: is het niet precies die journalistieke aanpak die het oplegde van Veto in vijf jaar zo bliksemsnel de hoogte ingegaagd heeft? Zijn het niet de stilistische kwaliteiten en de grote inhoudelijke bagage van de redacteurs die het peil van Veto hebben opgedreven tot wat het was? (*)

De uitspraak dat Veto geen informatieblad over de ASR zou zijn moet o.i. sterk gerelateerd worden. Wij vinden dan we voldoende werden ingelicht over de werking van de ASR. (*) En bovendien... is het niet passend voor een studentenblad van nivo om verder te kijken dan de neus van de ASR en een boven alles kritische blik te werpen op wat zich in de wereld afspeelt? (*) Of zoals Rector De Somer zei: "Al deel ik niet altijd het standpunt van de redactie, maar kritische kijk op de zaken is vooral te appreciëren."

Het is jullie goed recht met onze mening niet eens te zijn en andere doelstellingen voorop te stellen, maar dan vragen we ons wel af: was het nodig om tot zulke drastische maatregelen over te gaan? Waarom hebben jullie — i.p.v. er de hakbijl in te zetten — niet gepoogd tot een compromis te komen door bv. regelmatig in een vaste ASR-rubriek (die hopelijk niet de helft van Veto beslaat) verslag uit te brengen van haar werking? (*)

Wij dringen aan op een spoedige oplossing van het konflikt want wij betreuren het dat bekende schrijvers als Luc V.H., Wim Verhelst, Guido Janssens, Pieter 'Jonck', Peter De Jonge en noem maar op, het blad verlaten hebben, waardoor het peil en de klok van Veto 5 jaar teruggezet werd (**) (als het al niet tot de ondergang van het blad zal leiden). Wij vinden jullie hakbijl-initiatief tenslotte een onrechtvaardigheid t.a.v. de jarenlange intensieve inzet van de ex-redactie en een blijk van ondemokratische en totalitaire houding. Een houding die zou bevestigd worden als jullie zouden weigeren deze lezersbrief te publiceren. 45 handtekeningen

Beste redactie,

Een verwonderde brief? Enerzijds niet. Maar anderzijds toch. Want moest dit nu echt? Moet de zaak op deze manier worden uitgevochten? Of was het de laatste fase van vruchteloze pogingen? Mijn indruk is een kleingeestigheid die nogal negatief is voor een beleidsorganisatie. Systematische tegenwerking is er vanwege Veto nooit geweest voor zover mijn gezichtsveld strekt en persoonlijke vetes rond dit onderwerp zijn zeker niet in Veto-kolommen uitgevochten.

Noem een koe maar een koe: er bestaan eendelige verslagen over de verhouding Veto-ASR. Ze is nooit zonder spanning geweest en elk jaar zijn er weer evenveel schijnbaar eendelige discussies. Hetgeen op zichzelf niet slecht is natuurlijk, integendeel. Maar daaruit komt wel een fundamenteel andere visie op het blad van de ASR naar voor. De argumenten die Veto aanhaalt moeten jullie dan ook welbekend zijn. Om te beginnen bestaat er wel degelijk een onderscheid tussen ASR en Veto want deze laatste is geen raad (**). Ze werkt met vrijwilligers, die uiteraard met een bepaalde interesse naar de Veto komen. Door dit non-professionalisme is vertrouwen belangrijker dan formele taakverdeling (**), zowel onder de redacteuren als t.o.v. de rest van de ASR. Zonder probleem onderschrijft Veto de doelstellingen van ASR: demokratisering van het onderwijs — emanciperend dus. Dit principe blijft vaak, heeft een verschillende betekenis in de verschillende raden (**). Een allesomvattende dogmatiek is er voor Veto niet — mag er ook niet zijn. Men werkt eerder met een "gefundeerd standpunt rond deelterreinen" (zie verslagen vorig jaar) dan definities. Die kan er natuurlijk altijd zijn en dat willen jullie dus. In feite komt dit erop neer dat de gewenste ASR-gerichtheid wordt gelijkgesteld met wat de ASR op dit moment doet. Terwijl een blad dat zichzelf respecteert de feiten die het beschrijft vanuit een brede context beoordeelt: een emancipatorische functie als ASR doelstelling en de aansluiting daarbij maar ook kritiek op ASR als die het zelf niet waarmaakt. Veto als geweten van de ASR is dan ook niet pretentius: een bestaande organisatie zal eerst zichzelf beschermen, zal uiteraard zichzelf niet in de afgrond storten. Niet dat dit de bedoeling van Veto is, maar blijkbaar komt het zo over. Geweten betekent hier dan eerder een forum van discussie, geen blinde kritiek (**).

Daarbij komt nog dat Veto de middelen heeft om verder te gaan: inspelen op de aktualiteit en meer terreinen bestrijken, terwijl de raden meer diepgaand op lange termijn leveren (**).

De wil om het medium te zijn van wat reit en zeilt in de ASR is er dus duidelijk, getuige daarvan de verschillende discussies over raden-verslaggeving, planning, redaktiesekretaris enz. Wat ontbreekt is eerst een vooraf mankracht (** — zie jullie sprekende voorbeelden van de fotograaf. Steeds dezelfde overbelaste entoesias-

Veto

ds in hoge mate de gemoederen. Veto is en ook de lezers laten zich niet onbetuigd. visie van de ASR-mensen niet altijd even s) die mensen de gesprekken met de oud- s) wilden voeren. Nu heel Leuven bij het rbljven. In dit dossier doen we een poging n. Daarbij blijven we dicht bij de lezers: de ar de overeenkomstige cijfertjes in de

En al hebben we dan al geargumenteed dat Veto juist als 'stem van de ASR' een belangrijke rol in zo'n openheid kan spelen, de lezer blijft toch op zijn honger zitten met de vraag "Where am I in the picture?" Het is dan ook fundamenteel de Veto te zien in het geheel van de ASR.

We bestrijden de idee dat Veto het ASR-geweten zou moeten zijn, omdat het geweten van de ASR veel beter gewaarborgd zit in haar werkstructuur. Die garandeert dat haar werking op de belangrijkste terreinen gecontroleerd wordt door de fakulteitskringen, méér nog, door die mensen uit de kringen die geacht worden verstand te hebben van het specifieke terrein. Het aksept op de inhoudelijke werking is zo groot, dat het soms erg moeilijk is om met alle vijf de raden nog onder één dak te wonen.

De tegenstelling die lezer Verbanck vorige week suggereerde tussen vrijgestelden (personeel) en studenten wordt doorgaans erg overschat l.o.v. de tegenstelling die er bestaat tussen vrijgestelden van de raden onderling. En die heeft vooral met de werking te maken.

Ook wat de ASR als geheel aangaat (bv. de Veto), wordt het beleid gecontroleerd door diezelfde mensen uit de fakulteitskringen. Het is volkomen juist dat de motieven die hun beleid daar bepalen vaak niet meer doordringen tot de grote massa studenten. Maar als men de grondigheid en de kwaliteit van hun beleid niet wil opofferen aan goedkope en doorzichtige oppervlakkigheid, dan is er precies de Veto nodig om alle relevante informatie tot bij de studenten te brengen.

Dat is het geweten van de ASR: studenten met verstand van zaken die naar de ASR gestuurd worden door hun fakulteitskring, en die bovendien jaarlijks of tweejaarlijks doorstromen. Met zo'n doorstromend geweten is iets als "De Waarheid" in de ASR uitgesloten. Lezer De Ceuster (*) hoeft dan ook niet bang te zijn: ook in de praktijk blijkt hoe snel principes in de ASR weer door nieuwe worden vervangen.

3. Kompromis en konflikt

Alles wat tot nu toe werd gezegd, blijft tamelijk theoretisch. Om iets van het konflikt met de redakteurs te begrijpen, moeten we ook eens kijken naar termen als 'journalistiek' konkreet voor staan, en wat ze verbergen. Wat informatie over de gesprekken van de laatste twee weken kan hier verhelderend zijn.

Op de stuurgroep van vrijdag jl. (2 december) legden enkele oud-redakteurs uit onder welke voorwaarden zij willen ingaan op de ASR-uitnodiging op terug te komen. Twee van die

voorwaarden bleken voor de ASR geen probleem: dat de ASR-stuurgroep niet zomaar nieuwe redakteurs in de (eenmaal benoemde) vaste redaktie kan droppen, spreekt vanzelf. Precies vanuit de sterke band tussen inhoudelijke (kwalitatief goede) werking en bevoegdheid, is het ook voor de ASR belangrijk dat iemand zijn kwaliteiten heeft bewezen vooraleer hij als vaste redakteur een persoonlijke verantwoordelijkheid krijgt. Die kwaliteiten liggen op twee terreinen: een redakteur moet de ASR goed kennen en er de politiek van dóórhebben (d.w.z. goed vertrouwd zijn met de inhoudelijke werking ervan) én hij moet in het blad kunnen werken: oog hebben voor alles wat daarmee te maken heeft. Dat zowel de redaktie (met oog voor het laatste) als de ASR-stuurgroep (met oog voor het eerste) een stem moeten krijgen in de benoeming van een redakteur is normaal.

Lets analoogs geldt voor een tweede voorwaarde die de redakteurs stellen: nl. dat ze niet zonder slag of stoot buitengewoon kunnen worden. Omdat jd niet kunt werken zonder een redelijke armslag, vindt de stuurgroep het alweer normaal dat een redakteur pas aan de dijk gezet wordt nadat ook de raden over het konflikt hun zeg hebben gehad. Een redakteur moet dan al een ernstig dossier hebben.

Werk-autonomie

Wat schiet er dan nog over aan konfliktstof? De autonomie van de redaktie is hier een teer punt. Voor de ASR gaat het hier om een werk-autonomie: het recht om zelfstandig aan het realiseren van Veto te werken. Voor een aantal Veto-redakteurs gaat de autonomie veel verder. Zij willen politieke autonomie, en bedoelen daarmee dat ze het recht voor zich opeisen, zelf de doelstellingen van ASR en Veto te interpreteren. (Het gaat 'm dus niet om het theoretisch of dogmatisch onderschrijven van doelstellingen, zoals lezers Leemans (13) stelt. Dat heeft weinig zin, vermits de raden de doelstellingen inderdaad verschillend interpreteren. Wat niet wil zeggen dat Veto daaraan ook een dimensie moet toevoegen: Veto is effectief geen raad.)

Zoiets is wel erg moeilijk, tegenover een organisatie die haar politiek en haar representativiteit legitimeert door te verwijzen naar haar fundament: de werking van de fakulteitskringen. Het is dit fundament, dat aan de ASR (i.c. aan de raden) het recht geeft een politiek te ontwikkelen en de konkrete werking (van Veto bv.) aan haar doelstellingen te toetsen. Het verschil tussen de studenten in de raden en die van Veto is niet dat de laatsten vrijwilligers zijn en de eersten niet (cf. (13)), maar wel dat voor de eersten hun kring verantwoordelijk is terwijl voor Veto iedereen kan meedoen die zich door de doelstellingen aangesproken voelt. Dit staat vaak in voor gemotiveerde en bewakende mensen (vandaar werk-autonomie) maar niet voor politieke representativiteit.

Politieke autonomie voor de Veto-redaktie zou in de praktijk betekenen dat de Veto-redaktie een andere organisatie wordt, naast de ASR, met andere doelstellingen. Het blijft een raadsel, waarop de redakteurs steunen om dit te verantwoorden.

Wie weet er teveel?

Een tweede konfliktpunt is nog steeds de bewaamheid van de redakteurs. Om die informatie, die de ASR belangrijk vindt, degelijk te presenteren, moet je vaak ingewikkelde dossiers zelf heel goed kennen — dat is ook een vooronderstelling van goede journalistiek (cf. bv. Ineke Leemans (14)). Het blijft een feit dat over cruciale dingen (voor de ASR) ofwel niet werd geschreven, ofwel met te weinig kennis van zaken (waardoor er vaak verkeerde dingen meegedeeld

werden). Mensen uit de radenwerking, die deze hiaten zelf wilden opvullen, werden door de andere redakteurs stevast als 'pseudo-redakteurs' (cf. hun pamflet) bejegend. Het argument van de mankracht (cf. ook Leemans (15)) dat door de redaktie meermaals aangevoerd wordt, gaat dan ook niet op: die mankracht die zich aandient, blijkt nl. helemaal niet welkom.

Soms komt het zo over, dat de weg van de redakteurs naar een degelijke kennis van zaken afgesneden wordt door het wantrouwen in de kunde van de ASR-mensen. Elders in de ASR is wederzijds kritiek van studenten (en vrijgestelden) onderling de normale manier om vooruitgang te boeken. Voor de redakteurs is die vormende invloed vanuit de werking 'gevaarlijk', omdat zij als journalisten het Geweten van de ASR willen zijn.

Hoe groot het wantrouwen van de redakteurs is tegenover bewakende mensen, blijkt uit hun reaktie op een ASR-voorstel afgelopen vrijdag. Het bedoelde voorstel (in de lijn van (13)) wilde doodeenvoudig de redakteurs uit de vroegere redaktie benoemen op de terreinen waarop zij hun kwaliteiten hadden bewezen, en de redakteurs uit de raden-werking op die redaktieposten die vroeger verwaarloosd werden. Op die manier zouden de beste kanten van de vroegere en van de huidige ploeg in één Veto gestopt worden. De oud-redakteurs reageerden prompt met een nieuwe voorwaarde: te benoemen redakteurs mogen geen vrijgestelde zijn en geen stemrechtig stuurgroed. Als zij hun argumentatie hadden doorgetrokken ("wie mag meestemmen over benoeming en ontslag kan zelf geen redakteur zijn") volgde daaruit zelfs dat leden van de raden-algemene vergaderingen uitgesloten moeten worden. Hun voorwaarde kan dus slechts geïnterpreteerd worden als: het moeten mensen zijn van buiten de inhoudelijke werking. Precies die mensen die het meest in aanmerking komen om de hiaten in de vroegere Veto met hun kennis op te vullen, mogen van de vroegere redakteurs niet meedoen. (Cf. voor deze redenering ook gedeeltelijk Ineke Leemans (16)). Parelachtige journalistiek wordt dan en alibi om de mensen inderdaad dom te houden (Cf. De Ceuster *).

Tenslotte nog dit. Het is erg gevaarlijk het konflikt tussen oud-redakteurs en ASR te beschouwen in termen waarmee het zich aandient: nl. journalistiek vs. ideologie. Dit

moge blijken uit een korte beschouwing van het pamflet dat de oud-redakteurs twee weken geleden publiceerden: zo werden Bart De Moor en Toon Boon daarin voorgesteld als resp. assistent en afgestudeerde rechten. Klaarblijkelijk was het de bedoeling met deze (overigens korrekte) informatie vragen te doen rijzen bij hun bevoegdheid als resp. studententegenwoordiger in de Akademische Raad en voorzitter Sociale Raad. Dat beide jongens óók student zijn werd door de redakteurs wieselijk verzweigd. Dit kan duidelijk maken dat journalistieke competentie niet is het verstrekken van juiste informatie (de informatie was juist), maar wél: het korrekt beoordelen van wat relevant is en wat niet. Het pamflet dreigt in de ASR de laatste twijfels weg te nemen omtrent deze journalistieke competentie van een aantal oud-redakteurs.

Antwoord op de argumenten die niet meer in de tekst werden behandeld:

(1) De kwistax-races zijn relevant omdat het één van de belangrijkste manifestaties is die Sportraad-ASR jaarlijks organiseert. Uiteraard kan men de hele achtergrond van Sportraad's opties niet in één zelfde artikel steken. Daarom moet op termijn ook duidelijk worden waarom Sportraad zo veel belang hecht aan massasport. Het ligt in de bedoelingen van de nieuwe redaktie daar in een grondig interview met Sportraad-mensen dieper op in te gaan.d

(2) De kringen doen heel wat meer dan fuisen en TD's: bijna alle kringen zijn aktief op het vlak van onderwijs en medebeheer. Verschillende stellen zich ook politiek op. Bovendien hebben kringen soms interessante organisatorische ervaringen mee te delen. Het geheel van activiteiten, waardoor een kring(bestuur) een sterke band smeedt met haar studenten, is zeker relevant, vermits het op die band is dat de ASR-structuur zich legitimeert.

(3) De tegenstelling is bizar. Ook de verkozen studenten krijgen hun vertrouwen van hun kring of van een raad voor een bepaalde taak. Wat zou vertrouwen zijn als het niet was voor een welbepaalde opdracht?

(foto Veto)

telingen zorgen ervoor dat Veto elke week verschijnt, hetgeen geen klein werk is zoals jullie zelf nu wel ondervinden. Probleem daarbij is dat het om een kleine groep gaat, om de eenvoudige reden dat er niemand anders is. Deze situatie is trouwens kenmerkend voor de rest van de ASR — kijk maar naar de manier waarop de nota in kwestie is tot stand gekomen. Zeggen jullie dan: blijkbaar is er wel genoeg mankracht om over andere dan ASR-terreinen te schrijven. Houdt hierbij dan echter in het oog dat

1. het om vrijwilligers gaat, bij wie een ASR-gerichtheid eerder groeit dan er is — hetgeen dan weer betekent dat professionalisering onontkoombaar is als men reeds volledig ingewerkte mensen wil, met alle dogmatische gevolgen vandien.

2. gezien het om vrijwilligers gaat, de verplichting om intensief de situatie te volgen weinig gevolgen zal hebben.

3. men bij pogingen tot veelal naar het hoofd geslingerd krijgt dat men het toch niet kan. M.i.v. is er ook geen systematische doorspeling van wat er zich op ASR-gebied voordoet. Eenrichtings-verkeer van Veto naar de raden en kringen is nodig maar onvoldoende. Bovendien is het een van de taken van Kringraad om Veto dicht bij de kringen te brengen (20).

Het initiatief van de werkredaktie dit jaar was een poging tot oplossing van de bekende problemen zoals gebrekkige planning, gebrek aan raden- en kringverlaggeving. Uiteindelijk trach-

ten we zo klaarheid te brengen in de verhouding ASR-Veto, onze identiteit. Vandaaruit konden we ook een standpunt innemen t.o.v. wat jullie met ons doen en willen doen. Spijtig genoeg ook hier geen bereidwilligen — wat wil je dan? Hoe geraken we dan ooit aan een begin van de discussie over Veto als concept?

Vrijwillige beschuldigheden en misbruikte voorbeelden om eigen stellingen te bewijzen en bovendien het onbesuisde handelen er naar van Kringraad en Sociale Raad gaan in tegen de geest van de organisatie die ze zelf zijn.

Ineke Leemans

Vetokritiek (4)

Waarde redaktie,

Dat het ondertussen reeds anno 1983 is, leek mij nogal duidelijk. Maar blijkbaar niet voor iedereen. Nog altijd zijn er die met hun nostalgie naar de barrikades geen blijk weten en verbeten elk medium aangrijpen om er een 'aktief politiek agitiemiddel' van te maken. Van dat soort dogmatiese preekstoel-wereldverbetersaars hou ik niet!

Om verarring te vermijden, even een korte nuancering. Hiermee wil ik zeker niet beweren dat de strijd in '68 zinloos zou geweest zijn of dat we nu opeens alle idealen van toen moeten laten varen. Integendeel, zomaar van pak mee met de mode vind ik evenzeer te verachten als het

dogmatisme, de paardebillerij die sommigen met zich meeslepen. Maar zijn het niet juist deze die zo pleiten voor een meer authentieke, vrijere levenswijze, autonomie, weerbaarheid... zelfs anarchisme die zo angstvallig alle creativiteit en vrijheid binnen hun 'raden' willen moduleren tot kanalen die hun politieke ideeën propagieren? Zijn het niet juist deze die zo de burgerlijke ideologie verafschuwen, die zo burgerlijk handelen?

Politieke idealen schreeuw je niet zomaar van de daken! Greuzen vervleg je niet door te preken, maar door zelf nieuwe vormen van handelingsvrijheid te creëren. Cyrille Offermans (VN, jrg. 44, 29 okt. '83, "De Brandende Kwestie"!) formuleerde het zo: "van beslissende betekenis is dat een pleidooi niet de vorm heeft van een preek of een abstracte verhandeling, maar een demonstratie: creativiteit en vrijheid worden gedemonstreerd in een levenswijze (...), mensen bij wie leven en leer samenvallen en die er geen behoefte aan hebben die levenswijze aan anderen op te dringen."

Heeft de geschiedenis van het vormingstester — dat ook zo nodig tot politieke bewustwording moet dienen — ons niet genoeg geleerd? De zendingen die mensen tot bewustzijn zouden brengen hebben zich goed misrekenend. Al snel moest men inzien dat de 'verkingdning van de eeuwige boodschap' niet zo gek veel verschilde van het traditionele burgerlijke teater. Nog maar eens Offermans erbij halend: "op andere

gedachten breng je iemand nu eenmaal niet door hen met die gedachten om de oren te slaan — dat was links en rechts het misverstand. De experimentele kunst (zij het nu teater, beelden, kunst, journalistiek-eigen uitbreiding) ontleent haar kracht juist aan het feit dat ze haar intenties niet verkondigt, maar belichaamt, dat 'leer en leven' er identiek zijn en dat ze bijvoorbeeld niet oproept tot vrijheid, maar vrijheid demonstreert." En dat was nu net at de vorige redaktie probeerde te doen: het opbouwen van een eigen journalistiek "discours" (om het in hun termen uit te drukken, Veto nr. 8), het zoeken naar het verleggen van traditionele grenzen, het creëren van nieuwe vrijheden.

De wijze waarop jullie die vrijheden kunnen demonstrenen, is door die te belichamen binnen jullie eigen raden. Maar daar heb ik eerlijk gezegd nog weinig van gemerkt (21). Of heeft de burgerlijke ideologie/ortodoksie jullie zo aangestast dat juist die drang om te zoeken naar nieuwe handelingsmogelijkheden is uitgeblust en jullie daardoor bij gebrek aan "belichaming" zo nodig de preekstoel op moeten?

De wijze waarop jullie de lezers van Veto denigreren, hen laten verworven tot ping-pongballen die naar jullie goeddunkden politiek bespeelbaar zijn, vind ik op zijn zachtst uitdrukend, aanmatigend.

De keuze tussen journalistieke "pretentie" (?) en politieke arrogantie is voor mij niet moeilijk!

Kristien Delhaye

Geschiedschrijving als koude douche Mijn land in de kering

Het tweede deel van 'Mijn land in de kering', het levenswerk van de Vlaamse historicus en jezuïet, Karel Van Isacker, werd op 18 oktober aan de pers voorgesteld en gold als één van de blikvangers op de voorbije boekenbeurs.

Het boek verhaalt de geschiedenis van Vlaanderen van 1914 tot 1980. Het eerste deel van Mijn land werd in 1978 uitgebracht en handelde over 'een ouderwetse wereld' van 1830 tot 1914. De auteur werd om zijn werk geprezen maar ook op een voor historici ongebruikelijke wijze verguisd. Rond deel II dat als ondertitel 'de enge ruimte' draagt, zal de controverse beslist nog groter zijn.

Met Mijn land schreef V.I. geen doordeweeks historisch werk. Van een academisch geschoold historicus wordt niet zozeer verwacht dat hij een visie heeft op de maatschappelijke ontwikkeling, wel dat hij een uitgebreide feitenkennis in een logisch verhaal kan ordenen om zo de waarheid te rekonstrueren.

Het uitgangspunt van V.I. is niet het historisch feit, maar een persoonlijke

visie, opgebouwd uit woede tegen de machten die onze maatschappij domineren, in samenspel met een bedroefde terugblik, heimwee zeggen sommigen, naar een vergane, pre-industriële samenleving. Vanuit deze visie selecteerde V.I. tijdens zijn opzoekingswerk bronnen en feiten.

Dat dit geen wetenschappelijke werkwijze is, geeft de grijze emeritus ruitertijl toe. Meer nog, zonder scrupules slingert hij de waarheidslevende historicus in het gezicht dat men met dezelfde bronnen een totaal andere geschiedenis zou kunnen schrijven, een geschiedenis die onze materiële welvaart alle lof toezwaait en tevreden vaststelt hoe het volk uit de onwetendheid van vroeger tijden is opgestaan. Het boek handelt dan ook over 'Mijn land', het mooie Vlaanderen zoals het in de ogen van V.I. bestond en hoe het 'keerde' naar een betonmaatschappij 'die ons kwelt en ergert'. Ook de ondertitel 'de enge ruimte' is symbolisch. 'Ruimte' staat voor de onbeperkte mogelijkheden die de techniek de mens biedt, 'eng' slaat op de onbekwaamheid van de mens en mensengroepen om de levensproblemen door de technologische evolutie veroorzaakt ook maar een begin van oplossing te geven. Onpersoonlijk en onoorpronkelijk denken vormen dan het enige alternatief.

V.I. kan overigens niet begrijpen dat de geschiedeniswetenschap zich haast

Een voorstelling vertrokken van 'Oom Wanjia' van Tsjechov en terecht gekomen bij 'Scènes zijn wat men ziet. Sprookjes zijn wat geheim is. Een wirwar, een onoverzichtelijke chaos in wilde kleuren'.

8-9-10/15-16-17/20-21-22-23-24 DECEMBER
VLAMINGENSTRAAT 83/21.00U. / 200-170-140 FR.

ORGANISATIE: STUC-Leuven
RESERVATIE EN TICKETS: STUC, E. Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven - 016/23.67.73 elke werkdag: 9-18 u.

uitsluitend bezighoudt met vragen uit een andere tijd en de fatale ontwikkeling van onze samenleving doordrijft. De waarde van V.I.'s boek ligt er niet in dat het de wetenschap door nieuwe feiten en theorieën vooruithielp. Historicus L. Vos merkte zelfs terecht op dat 'het profetie spelen' van historici een gevaar kan zijn voor de geloofwaardigheid van de geschiedwetenschap zelf. Anderzijds kan gezegd worden dat het boek de geschiedenis eindelijk nog eens in de schijnwerpers plaatste. Het belang van V.I.'s werk ligt uiteraard in de visie die er achter steekt. Een minder tijdrovende kennis-making daarmee biedt het op recyclagepapier gedrukte, 38 pagina's tellende en in een zwarte kalf gehulde pamflet 'Het land der dwaazen' (1969), een aanklacht tegen gevestigde waarden en gewoonten. De waanzin van een samenleving uitsluitend bedacht op geld en prestige, de onleefbaarheid van de steden, het slavenomd van arbeiders die het zinloze consumptie worden zoet gehouden, de ongreepbare macht van de grootindustrie die politici als belachelijke klowns op de regeringskoord laat dansen, het staat er allemaal in, bijtend en prachtig geschreven overigens.

Was HlvdD onhistorisch van inslag, met Mijn land in de kering zocht V.I. de oorzaak van de dwaasheid in het verleden. De mens is 'de band met zijn natuurlijke omgeving en zijn verleden kwijtgeraakt' luidt de boodschap.

Een geliefkoosd thema in Mijn land is de evolutie in de verhouding stad-

platteland. Harmonie tussen beide is volgens V.I. een kentrek van de oude samenleving. Ondanks ellende en bekrompenheid waren de buitenmensen van weleer gelukkig omdat ze een eigen levenskunt hadden die ons nu ontglipt. V.I. verwijst naar de volksliederen en verhalen, de klederdrachten, de levensdrift die uit kollektieve gebeurtenissen als feesten en processies sprak, de primitieve maar volmaakte landelijke architectuur (zonder architect), de schoonheid van de oude dorpskernen. Tegenover dit 'land als een tuin', met zijn ongerepte natuur een legpuzzel van kleuren en schakeringen, stond de stad die gegroeid was door kleine beslissingen en nog bevoord door mensen.

De aftakeling van dit broze evenwicht begon in de 19^e eeuw en gaat immer verder. De kering is definitief en onherstelbaar. De landelijke cultuur werd opgevoerd, de pendelaars verdronken de boeren, V.I.'s land is overwoekerd door autogewen, geschonken door industrieterreinen en (lucht) havens. De koopmansgeest bepaalt het landschap. In de steden, stinkende holen waaruit de mens vlucht, heerst overal lelijkheid. Fabrieken, ministeries en verzekeringsmaatschappijen hebben de stedelijke biotoop kapotgemaakt. Vlaanderen wordt een grijs land, een monotone randstad zonder karakter, het volk dat er leeft is veramerikaniseerd 'publiek' geworden, stem- en consumptieziek.

Dit is slechts een zeer klein facet van het ideeëngoed dat V.I. met historische

feiten opvult.

Hoewel de auteur op de laatste pagina van deel II een kollektieve 'bekerling' als deus ex machina uit zijn mouw schudt, is dit boek zeer pessimistisch. Waar is immers de eindbestemming van de tocht? De bewapeningswedloop die morgen naar een kernoorlog leidt en de ontmenselijking in de verste konsekwenties realiseert?

Voor velen is V.I. de aartsconservatieve, de reaktionair, de elitaire jezuïet die een terugkeer naar het ancien régime predikt. V.I., die op één lijn zou staan met Luns, Strauss... Wie thans zijn bewust eenzijdige en schokkende analyse van de wapenwedloop leest, zal begrijpen hoe belachelijk deze laatste uitlating is. In feite is V.I. nergens onder te brengen, hij, de enkeling, trekt geen partij voor levenden. Hij staat boven de massa-opinies. Critiek wuift hij verveeld weg. Daarin is hij zeker elitair.

Velen herkennen hun angst en woede in V.I.'s prachtige proza, zonder het daarom onnodigkend te zijn met zijn kijk op één en andere gebeurtenis uit het verleden.

'Deze wereld, geregeerd door zakenlieden die slechts de dollargod kennen, is tegen ideale gepantserd. de jaren toen men geluk kende te geloven in de mens, zijn lang voorbij.'

J.P.

K. Van Isacker. *Mijn land in de kering*. Deel II: *De enge ruimte, 1914-1980*. De Nederlandse boekhandel, 1983.

vervolg van p. 1

Vreedzame blokkade tarweschooft

met een 20-tal 'gehelmede' politieui. Gemeenteraadslid Rodts (agalev) treedt naar voren om te onderhandelen, en krijgt te horen dat men voorlopig niet zal 'optreden'. Ook de groene paus Ludo Diericks (parlementaire agalev) was uitgenodigd. Voortdurend cirkuleren berichten dat hij onderweg is maar hij daagt niet op. Wie wel opdaagt: de rijkswacht.

De aktievoerders hebben gewelddoos verzet in gulden letters als uithangbord gekozen, en de aankomst van de heren, die blijkbaar in een nieuw smokingachtig pak zijn gestoken, geeft aandrang tot zangken met als basis "We shall overcome". De onderhandelaar van dienst biedt zich aan bij de rijkswachtkommandant Carlier, maar krijgt nul op het rekest. Iedereen zal opgepakt worden, er is geen ontkomen meer aan. Samen hebben politie en rijkswacht heel het boeltje omsingeld. Van nu af rijden kombi's over en weer naar de rijkswachtkazerne in de Dagoberstraat om de 150 aktievoerders weg te voeren.

Bij de rijkswacht

We schrijven 10.00 uur als de laatste daar zijn pas heeft afgegeven. Iedereen

staat onder een open afdak. Het middaguur brengt geen warmte. Plots weet iedereen zich gekonfronteerd met de rijkswacht op zijn best. De kleine pesterijen beginnen. Wie wil gaan plassen, wordt op hoongelach onthaald en moet eerst wat zagen. Eten komt er pas om 13.00 uur; na lang zeuren, een karige boterham met konfituur. Drinken helemaal niet. Wie zich een paar meter buiten het afdak begeeft wordt teruggewezen alsof hij een moord heeft begaan.

Eén van de aktievoerders heeft een radiootje bij. De aktie kwam in het BRT-nieuws van 13.00 uur. Dat beurt de sfeer wat op, en men gaat zowaar in de tegenaanval tegen de vernedering. Heel de groep stelt zich op als voor een groepsfoto, en fikseert bepaalde rijkswachters. Hun onwettige reakties leveren groot jolijt op. In een snel opgestelde petitie naar Carlier eist men onmiddellijke beëindiging van de "gijzeling". Carlier komt breeduit lachend vertellen dat hij toch al besloten had om iedereen vrij te laten.

Dat is om 14.00 uur. Pas om 15 uur mag de eerste groep vrij. Een open brief met 108 handtekeningen wordt prompt opgesteld, en zal later naar alle

kranten worden opgestuurd. De aktievoerders verwijzen naar gelijkaardige repressie tegenover geweldloze aktievoerders (INTENS, CVP-bezetting van 8 november). Men schrijft: "Deze arrestatie werd in feite een uitputtingslag, en wij vragen ons met reden af, of men hier de motivering van de mensen niet fundamenteel wilde kraken, ten einde het anti-rakettenprotest te breken."

Het gaat voort...

Pas om 17.30 is iedereen vrij. Meer dan de helft krijgt nog een klaaskadeau: een procesverbaal omdat de pas niet in orde is (gekreukt, foto verouderd). Vreedmad dat bij een vorige arrestatie op 8 november de meeste van deze identiteitskaarten nog in orde waren... 's Avonds worden in pamfletten reeds de volgende blokkade aangekondigd. Afspraak op donderdag 8 december in de buurt van de NAVO-top in Evere, die op dat ogenblik beslist over de plaatsing van de raketten. Met deze blokkade willen de aktievoerders "daadwerkelijk hun visie kracht bijzetten dat er in eerste instantie een bevestiging, een blokkering moet komen van alle kernwapensentenen in de wereld."

Unieke reproduceermethode

Nooit tevoren in de geschiedenis beschikte men over zoveel informatie. De moderne technologie maakt het mogelijk snel en goedkoop informatie te vermenigvuldigen. Pencoprint heeft die trend gevolgd en voor sneldruk de meest geperfectioneerde Xerox-drukmachines in huis gehaald. Pencoprint reproduceert nu nóg sneller en voordeliger voor u.

Alle kopieerdrukwerk

Tijdschriften, reisverslagen, facturen, uitnodigingen, cursussen, reclame. Alle kopieerdrukwerk dat u Pencoprint toevertrouwt voldoet aan de eisen die u van kwaliteitswerk verwacht: uitstekende punt-voor-punt weergave, grote verwerkingsmarge, scherpte, beschrijfbaarheid. Recto-verso levert geen problemen op en verkleinen al evenmin. Of drukken op karton of gekleurd papier. Pencoprint zorgt verder voor het vergaren, perforeren, nieten, plakken onder al dan niet bedrukte omslag.

Bliksemsnelle service

Geen risico's om vijf voor twaalf! Pencoprint beschikt over een dubbel machinepark Xerox 9500, eigen fotozetterij, drukkerij (vijf groepen) en een moderne boekbinderij. Zonder tussenpersonen en met attente service leveren zij uw werk in een minimum van tijd.

pencoprint pvba

tiensstraat 36
Leuven
tel. 016/22.10.39

Derde oproep tot doorbraak 'Doorbraak' in de socialistische beweging

Vorige week kon u lezen hoe "doorbraak" gevoelbaar is in tijd. Vandaag gaan we eens kijken hoe men in de SP t.a.v. "doorbraak" staat.

De achteruitgang van de socialistische beweging tijdens de voorbije twintig jaren is opvallend. Zo behaalde de socialistische partij in Vlaanderen een maximum van bijna 30% in '61. Sedertdien ging het bestendig bergaf. Zo ook met andere takken van de socialistische ziele: mutualiteiten, vakbond, kranten.... De SP is de enige socialistische partij in West-Europa die zo aan het afbrokkelen is.

Het kon dan ook niet uitblijven dat men ging zoeken naar de redenen van het debacle van de SP. Zo kwam het tijdschrift 'De Nieuwe Maand' in 1980 tot de conclusie dat:

—binnen de BSP na verloop van tijd een soort blindheid optrad voor maatschappelijke ontwikkelingen, die zich meer en meer onderhuids of op lange termijn voordoen. Het dag-aan-dag denken heeft vooral in de jaren '60 verhinderd dat de socialistische partij voeling zou vinden bij een aantal diepgaande evoluties in Vlaanderen: de naderende economische crisis, de ontkerkelijking, de ontvoogdingsstrijd van jongeren en vrouwen, het Vlaams streven naar autonomie.

—door het schaarsteeprobleem vaak alleen in zijn materiële termen te formuleren (biefstuk socialisme), had

de BSP geen oog voor andere dimensies, die steeds meer op de voorgrond komen. Dat verklaart de afwezigheid van de BSP in wat men de zachte sektor noemt en die nu volop in opgang is. —er is een kloof gekomen tussen woorden (revolutionair socialisme) en de daad (gematigd reformisme: pragmatisme).

—de BSP heeft het vervallen van de ideologische band tussen partij en kiezer niet willen bestrijden door ideologische vernieuwing, maar door verdere uitbouw van het partij politiek dienstbetoon. De BSP is dus een klantpartij geworden. Het gevaar bestaat dat de BSP hierin minder middelen kan inzetten en dus ook hierin de duimen moet leggen.

—het verlies van de BSP is ook te verklaren door een aantal demografische redenen: het aandeel van de loontrekkende bevolking, of van de mensen die zich tot die categorie rekenen, neemt proportioneel af en er is een lagere nataliteit bij socialisten dan bij katholieken, dus minder toekomstige stemmers.

Als de SP zich wil versterken in Vlaanderen zijn de conclusies duidelijk: de partij moet zich duidelijk hernieuwen, aansluiting vinden met nieuwe basisbewegingen en zich openstellen voor gelovigen. Uit studies die in het buitenland gemaakt zijn blijkt duidelijk dat het succes van de socialistische partijen in West-Europa, behalve in België, niet zozeer ligt in de stijging van het aantal ontkerkelijken

dien de weg vonden naar het socialisme, maar vooral te wijten is aan de toevloed van progressief denkende gelovigen, die met behoud van hun geloofsovertuiging in het rode kamp stapten. In het aantrekken van gelovigen is de SP duidelijk niet geslaagd. De socialistische partij in Vlaanderen ging ervan uit dat de samenleving wel zou veranderen (bv. ontkerkelijking, ontzuiling) en dat dan de socialistische partij wel aantrekkingskracht zou uitoefenen. De recente geschiedenis heeft duidelijk aangegeven dat deze hypothese verkeerd is. Vooral de SP-leiding heeft dit ingezien, wil men gelovigen aantrekken, dan moet ook de SP veranderen. Vele basismilitanten blijken dit echter nog niet te zien (zie de zaak Vermeulen).

Ook blijven er nog structurele hinderpalen die verhinderen dat katholieken zich tot de socialistische ziele zouden wenden. Zo verklaarde de Antwerpse vakbondsmans Marcel Schoeters onlangs nog in een debat: "Het ABVV kan niet aanvaarden dat een ACV-er een politiek mandaat zou hebben in de SP. Het ABVV steunt de SP. En als een ACV-er iets te vertellen zou hebben in de SP zou het ABVV dus zijn eigen concurrenten steunen; wat vanzelfsprekend niet kan." Een ander voorbeeld: het ACOD-onderswijs wenst de artikelen in haar statuten die een personeelslid van het katholiek onderwijs het lidmaatschap verbiedt, niet te schrappen.

Jo Vermeulen en de jong-socialisten

De meeste aanhangers van Doorbraak in de socialistische ziele zijn wel te vinden bij de jong-socialisten. Zo publiceerden zij op 23 oktober '80 een kerstbrief waarin zij kristelijke organisaties oproepen tot samenwerking. In hun brief stellen ze dat de progressieve kristelijke jongeren geen vertaling vinden op het politieke vlak. Ze wijzen erop dat ze hierbij (bij deze groep) geen elektorale of tactische bijgedachten hebben en nodigen alle progressieven uit om de progressieve meerderheid binnen de Vlaamse jeugd ook op politiek vlak gestalte te geven.

Dat de jong-socialisten niet in blok achter Doorbraak staan bewijst nog maar eens de recente kwestie rond Jo Vermeulen. Eind oktober '82 op een kongres van de jong-socialisten in Oostmalle wordt Jo Vermeulen tot voorzitter verkozen. Met een nipte meerderheid versloeg hij Martin De-neckre. In december '82, na amper 50

dagen voorzitterschap, ontrok een meerderheid van 48 tegen 33 het vertrouwen aan Vermeulen. Dit gebeurde nadat hij bekend had gemaakt dat hij lid geworden was van het LBC (ACV). Eind januari '83 besloot hij zich niet meer verkiesbaar te stellen. Hij blijft wel actief in het bestuur van de jong-socialisten.

Zaterdag 12 maart komen de jong-socialisten opnieuw bijeen om een nieuwe voorzitter te kiezen. Er wordt besloten om geen voorzitter te kiezen en de leiding wordt in handen gegeven van de twee ondervoorzitters. Het kongres bevestigt dat een lid van de jong-socialisten lid mag zijn van het ACV.

"De jong-socialisten willen komen tot een front met alle andere vooral kleinere anti-kapitalistische formaties (RAL, KP,...) met inbegrip van AGALEV, onder voorbehoud dat deze partij aan de georganiseerde arbeidersbeweging een centrale plaats toekent. De PVDA (ex-Amada) wordt van dit front uitgesloten. De sleutelpositie van de SP bij de frontvorming werd bevestigd", aldus De Morgen op 14 maart '83. Op de vraag naar de plaats van het geloof in de politiek, antwoordde Jo Vermeulen (Humo 6 januari '83): "Geloof kan wel een inspirator zijn

voor politiek werk, een soort stimulans; maar ik vind niet dat met zich in de politiek moet groeperen op basis van geloof. In de politiek moet je verenigen rond een maatschappijmodel, rond een sociaal-economische visie, rond een politieke strategie. Een geloof kan moeilijk een politiek bindmiddel zijn, want je kunt op duizend en één manier geloven.

Tot slot

Heeft P.W. Segers (ex-ACW-voorzitter en Minister van State) dan toch gelijk gehad toen hij kort na W.O. II zei dat snel gebruik moest worden gemaakt van de vloeibaarheid van de structuur, voorspellend dat ze na enkele jaren terug zou verhard zijn? Het ziet er zo naar uit. De verzuiling zit muurvast. En daar kan blijkbaar geen enkele katholieke socialist iets aan veranderen.

K.V.

Volgende week vindt u in Veto een interview met Willy Claes, die als partijvoorzitter Doorbraak liet doorbreken in de SP, Karel van Miert, huidige voorzitter van de SP, Ward Bosmans, een Doorbraakfiguur in de SP en Jef Ulburghs, priester en voorzitter van Doorbraak.

Verbod op pamfletten?

Op de tafel van het schepkollege ligt een reglement klaar dat *het uitdelen van pamfletten* verbiedt aan scholen, doplokalen, bedrijven, enzovoort, tenzij men in het bezit is van een officiële leuderskaart waarvoor verschillende voorwaarden verbonden zijn — een vrij omslachtige 'uitweg' dus.

Op de gemeenteraad van (waarschijnlijk) negentien december zal dit reglement worden gestemd.

Na het reglement op 'de afliches', waardoor de verantwoordelijke uitgever aansprakelijk kan gesteld worden voor het wild plakken — dat wil zeggen, niet op de ongeveer tien officiële aanplakborden die Leuven rijk is — is dit reglement een nieuw soort aanslag op de vrije meningsuiting.

Het wordt nog erger, wanneer men vaststelt dat de politie dit 'ontwerp' al in praktijk brengt voor het zelfs maar op de gemeenteraad is geweest. Zondagavond werden aan het station van Leuven al pamfletten in beslag genomen. Een aantal studenten uit het buitenland, die

stroombiljetten verspreiden als oproep voor de betoging van dinsdag 6.12 tegen het wetsontwerp Gol op de immigranten, werden gesommeerd hun identiteitskaart te laten afschrijven. Daarbij moet je goed voor ogen houden, dat het precies deze mensen zijn die niet al te veel mogen 'misperuteren', of ze worden met uitwijzing bedreigd.

We stellen dus vast, dat de politie een 'ontwerp' al in de praktijk brengt door nu al controle uit te oefenen op het verspreiden van pamfletten, en daarbij dan nog voornamelijk die mensen viseert, waartegen het *ontwerp* voor wet Gol is gericht. Duurt het nog lang, voor men alle suggesties en ontwerpen al uitvoert voor ze zelfs maar in voege zijn? Kan men nog ergens zijn stem laten horen?

Het is in het belang van iedereen die te Leuven wat organiseert of actief is en dat graag wil blijven, dat er protest komt tegen deze uitvaardiging van de gemeenteraad. Veto houdt je verder op de hoogte over afspraken of acties die nog volgen.

ADVERTENTIE

DEZE LEUVENSE CAFES NODIGEN IEDEREEN HARTELIJK UIT OP HET

Stella Wier

OUDE TIJD, Tienpost 22, Leuven
T. POSKE, Margarethaaplein 3, Leuven
BUFFET STATION, Station Leuven
DUID LEUVEN, Tiense vest 12, Leuven
DE NIEUWE MUNT, Muntstraat 5, Leuven
DE GLEUYE IAFEL, Naamse straat, Leuven
NATIONAL, Tiense vest 20, Leuven
JESSES BOOM, Diestestraat 147, Leuven
PIGEON D'OR, Tienpostweg 2, Heverlee
TAVERNE WINDSOR, Mgr. Ladeuzeplein 5, Leuven
GROENVELD, Terwurste poort, Heverlee
UNIVERSIUM, Hoozevleplein 26, Leuven
STELLA PUB, Shopping Center, Diestestraat, Leuven
PARKPOORT, Geldenaksevest 130, Leuven
DEN ALEEE, Dode Markt 41, Leuven
DE REKTOR, Dode Markt 4-5-6, Leuven
COMMERCE, H. Hooveplein 16, Leuven
DE WITTE TELPERIEN, Naamsestraat, Leuven
T. IAFELBOND, Grote Markt 4, Leuven
SPORTS, Naamse steenweg 1, Heverlee
UNION, Geldenakse vest 110, Leuven
ST. JEAN, Muntplein 2, Leuven
ST. MAARTEN, Mincklerstraat 12, Leuven
MARENGO, Diestestraat 56, Leuven
ZALDER HALLEN, Zandstraat 1, Leuven
T. BULLVARK, Schreuvevest 1, Heverlee
COMMERCE, Brusselsestraat 80, Leuven
BLAUWE HOEK, Brusselsestraat 130, Leuven
TAVERNE MORIUS, Bondgenotenlaan 74, Leuven
BILJARD PALACE, Tiense straat 51, Leuven
DEN HOORN, Vaartstraat 132, Leuven
GOUVERN. STEN, Tiense vest 18, Leuven
GINDER ALE, Mechelsestraat 36, Leuven
COMMERCE, Herestraat 1, Leuven
DE LANTAREN, Vaart 10, Leuven

DEN HOEK, Mechelsestraat 177, Leuven
BISTRO, Burgemeesterstraat 29, Leuven
DE LANGE TRAPPEN, M. De Layensplein 1, Leuven
KESALUS, St. Hubertstraat 11, Leuven
BRUSSELSE POORT, Brusselse steenweg 2, Leuven
TAVERNE ROYAL, Muntplein 6, Leuven
VETTEN OS, Nappinmenner, Leuven
WIMBLEDDON, Koning Albertlaan 6, Leuven
GARAGE, Geldenaksebaan 2, Heverlee
FRANSDIJDERS, Grote Markt, Leuven
VAN DE WYTER, Muntplein 11, Leuven
LOVANIUM, Bondgenotenlaan 131, Leuven
DUC JEAN, Diestestraat 271, Leuven
TAVERNE HOTEL INDUSTRIE, Muntplein 9, Leuven
SHANGAI, Diestestraat 307, Leuven
DEN ANKER, Tiensestraat 72, Leuven
TAVERNE NEELE, Hogeschouplein 5, Leuven
KEYZERSHOF, Grote Markt 2, Leuven
MEDIA, Terwurstestraat 5, Leuven
NIEUWE TIJD, Tiense vest 18, Leuven
SPORT, Muntplein 13, Leuven
BIG BEN, Diestestraat 98, Leuven
DIE PISTOLEN, Ridderstraat 98, Leuven
I. KRAAKE, Krakenstraat 11, Leuven
DE PIMPEL, Rinschootplein 45, Leuven
GROENHOEF, Fred. Lintstraat 42, Leuven
DIN BIL, Tiensestraat 26, Leuven
PICASSO, Mgr. Ladeuzeplein 7, Leuven
GOURBI D'OR, Bondgenotenlaan 81, Leuven
TOUJOURS, Brusselsestraat 74, Leuven
KIL SHU SQUASH CENTER, Juliestraat 20, Heverlee
T. PAENHUIS, Bondgenotenlaan 70, Leuven

ELKE MAANDAGAVOND
TUSSEN 7 EN 8 UW STELLA
TEGEN 10 FR!
Gezondheid

	RESTAURANT ALMA II & III	ALTERNATIEF	GIB., AL., M.C., PAUSC.	SEDES
MA 12 DEC.	*Portugese soep *Visplak *Erwtjes gepunteerd *Aardappelen *Fruit	*Kikkererwtten op zijn Catalaans *Fruit	*Portugese soep *Rumsteak *Snijsbonen Aardappelen *Yoghurt	*Soep van de dag *Piccata Fiorentina *Fruit
DI 13 DEC	*Soep Parmentier *Paardenbiefsteak *Witloofsla *Aardappelen *Yoghurt	*Hutsept uit de Balkan *Yoghurt	*Parmentier soep *Paardenbiefsteak *Witloofsla *Aardappelen *Yoghurt	*Soep van de dag *Varkensrib *Gestooft witloof *Aardappelen *Yoghurt + fruit
WOE 14 DEC	*Andalouse soep *Varkensrib *Spruiten in room *Aardappelen *Fruit	*Gegratineerde spina- sieschotel *Fruit	*Andalouse soep *Visbrochetten *Witte wijnsaus + garnituur *Yoghurt	*Soep van de dag *Kruidentballetje *Rauwkost *Aardappelen *Yoghurt
DON 15 DEC	*Multatuli soep *Varkensgebraad *Rodekool *Volle rijst *Yoghurt	*Preitaart met rijst *Fruit	*Multatuli soep *Varkensgebraad *Rode kool *Volle rijst *Yoghurt	*Soep van de dag *Varkenslapje Prinsessebonen uit de Provence-aardappelen *Fruit
VR 16 DEC	*Solferino soep *Visburger *Bloemkool in roomsaus *Aardappelen *Fruit	*Haversteak met soja- sla *Fruit	*Solferino soep *Visburger *Bloemkool in roomsaus *Aardappelen *Fruit	*Soep van de dag *Goudbrase Nautilus *Aardappelen *Fruit

AANBEVOLEN ALMA-MENU'S / DEZE MENU'S KUNNEN, OM TECHNISCHE REDENEN, NIET ALTIJD DOOR DE GERANTS GEVOLGD WORDEN

JULLIE ETEN 3X PER DAG : ZEG DAN NIET DAT VOEDING JE NIET INTERESSEERT.
Info : L. Van der Aar, E. Van Evenstraat 2 C, 2e verd./ tel. 229911

